

Princess

การทะลุมิติมาเผชิญชะตากรรมใหม่
กลับนำพาความยิ่งใหญ่มาสู่ชีวิตเธอ

谷秘恩

ก๋น

มีเฮีย

ต้าเจีย

ผู้ยิ่งใหญ่

1

Riordan

หนึ่ง พี่สาวตื่นขึ้นมา

หลังจากสติเริ่มกลับมาแจ่มชัดและรับรู้ด้วยความมีนงอยู่แก่ส่วน
ที่นี้คือแผ่นดินจงหยวนที่เธอไม่รู้จักชื่อมาก่อน ทั้งยังเข้าสู่ยุคหมิงแล้ว ดูจาก
จำนวนชาวบ้านที่อพยพหลบหนีจากศูนย์กลางของอาณาจักร ต่างก็พยายาม
เลี่ยงภัยสงครามกลางเมือง จนบัดนี้ทหารหน้าเหี้ยมเกรียมที่เดินอยู่ในตัวเมือง
มีจำนวนมากกว่าชาวบ้านเจ้าถิ่นเสียอีก

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงจืดจางอยู่กับการแย่งกันขึ้นเรือข้ามฟาก จนไม่มีใคร
ได้ทันสังเกตว่ามีเด็กคนหนึ่งนอนหายใจรวยรินอยู่ข้างทาง

ซึ่งจู่ๆ ก็ตายไป...แล้วฟื้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

สภาพของเธอในตอนนั้นทั้งบาดเจ็บและสะบักสะบอมราวกับถูกรุมทำร้าย
ขนาดที่ว่าตนเองโอบอุ้มถุงกระสอบใบเล็กเอาไว้แน่นก็ยังไม่รู้สึกตัว

ช่วงที่กำลังแคว้งคว้างแบบจับต้นชนปลายไม่ถูก ทหารก็เริ่มเข้ามา
จัดระเบียบความวุ่นวายแถวนี้

เรือข้ามฟากเหลืออยู่ไม่กี่ลำแล้ว ถึงขนาดว่าหากมีเรือประมงลำไหน
ใช้การได้ พวกเขาก็พร้อมที่จะจ้างโดยสารถีไปส่งอีกฝั่งทันที ตอนนั้นคนที่พลัด
รอบสุดท้ายเริ่มส่งเสียงอะอะไวยวาย ความวุ่นวายนี้แพร่กระจายออกไปจน

เกือบจะกลายเป็นการก่อสงครามยื้อแย่งกันกับคนที่ได้ไปก่อน แต่จนแล้วจนรอดเมื่อหัวหน้าทหารนายหนึ่งเริ่มหมดความอดทน เขาจึงกระแทกด้ามทวนในมือกับพื้นเสียงดังเพื่อข่มขวัญผู้คนแถวนั้น

กึก!

เสียงกระทบพื้นของอาวุธในมือทำให้สถานการณ์รอบๆ กลับไปอยู่ในความสงบเรียบร้อยตามเดิม คนที่ไม่ได้ไปต่อก็ยอมจำนน ก่อนจะนั่งลงจับจองพื้นแถวนี้เพื่อที่ตอนเช้าจะได้ขึ้นเรือเป็นคนแรกๆ

“โอหยา สรูปจักรพรรดิวางไท่จี๋สวรรคตแล้วแหหรือ”

“ฮู...เจ้าอย่าปากมากไป ตอนนี้ท่านอ๋องแห่งหนานซานขึ้นครองราชย์แทนแล้ว จักรพรรดิองค์ใหม่คือจักรพรรดิวางผั่นกิง ท้องฟ้าเปลี่ยนสีมาตั้งนานแล้ว ยังจะทำตาฝ้าฟางมองไม่เห็นอยู่อีกหรือ”

ไม่ทราบว่าเป็นผู้เปิดประเด็นขึ้นมา แต่เมื่อเห็นว่าแถวตรวจตราของพวกทหารอยู่ไกลออกไปจากบริเวณของกลุ่มชาวบ้านแล้ว พวกเขาจึงค่อยๆ เริ่มสุมหัวกันพูดคุยเรื่องบ้านเมืองอีกครั้ง และพลอยทำให้กุ่มเอนที่ยังนั่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินข่าวสารไปด้วย

“นี่ๆ ขำรู้ข่าวลือมาอีกเรื่องหนึ่ง”

ชายหนุ่มผู้หนึ่งเอี้ยวตัวเข้ามากระซิบกระซาบ ก่อนเปิดประเด็นว่าลือที่ชวนให้ผู้คนสนใจฟัง “...ข้าได้ยินคนแถวจุดพักม้าลือกันว่า สาเหตุที่เกิดโรคระบาดทางเหนือ...เป็นเพราะฟ้าฟ้าโรธจากการชิงบัลลังก์อันมิชอบธรรมของจักรพรรดิวางผั่นกิง!”

“อะไรนะ? สวรรค์! เกิดโรคระบาดจริงๆ นะหรือ?”

หลายคนมีสีหน้าเหลือเชื่อ ไปจนถึงใบหน้าซีดเผือดด้วยความกลัว

จากนั้นก็เริ่มมีเสียงพึมพำดังขึ้นว่า “นอกจากเกิดสงครามภายในก็แล้ว ขว้ายากหมากแพงก็แล้ว นี่ยังเกิดโรคระบาดอีก...”

ยังมีอีกหลายคนออกมาช่วยยืนยันข่าวลือนี้ “ถูกแล้วละ คนทางบ้านข้าเองยังส่งข่าวมาเพราะต้องรีบหนีออกจากพื้นที่นั้นเหมือนกัน เห็นว่ามีคน

ล้มหายตายไปหลายพันคน จนต้องปิดทางสัญจรหลักแล้ว อีกไม่นานคงได้
ปิดล้อมแล้วเผาหมู่บ้านทิ้งเป็นแน่”

ในยุคที่เหมือนจีนโบราณนี้ หากเกิดโรคระบาดขึ้นมาสักครั้งก็แทบ
จะต้องพึ่งพาอาศัยโชค และภาวนาให้โรคระบาดนั้นหายไปเอง เพราะการ
แพทย์ฝังตะวันออกที่แทบจะหยุดนิ่งนี้ ยังไม่มีใครคิดค้นยารักษาหรือ
ป้องกันการเกิดโรคระบาดได้ อย่างดีก็เพียงแค่จำกัดพื้นที่ไว้ ในขณะที่ถ้า
ร้ายแรงที่สุด ก็คือการเผาบ้านเผาเมืองทิ้ง เพื่อทำลายเชื้อโรคและคนติด
เชื้อเหล่านั้นไป

ผู้มีอินพรางกายที่สะบักสะบอมไม่สมประกอบในลุกขึ้นยืน
ความเจ็บแปลบแล่นไปทั้งร่างกาย ตอกย้ำว่าสภาพแวดล้อมที่เธอกำลัง
เผชิญอยู่นี้ ทำให้ความฝันหรือเป็นโลกหลังความตายแต่อย่างใด

ระหว่างที่กำลังสับสนไม่หาย ตอนนั้นเองที่ร่างของเธอถูกเด็กชายที่
แต่งกายมอมแมมคนหนึ่งวิ่งเข้ามาสวมกอดไว้ เสียงร้องไห้ของเขาดังขึ้นมา
นั้น ได้เรียกสติของเธอให้กลับคืนสู่โลกปัจจุบัน

“ฮือๆ พี่ใหญ่! ข้าหาท่านตั้งนาน ฮือๆ ตอนนี้พี่รองเลือดไหลออกมา
เยอะเยอะเลยละ! ฮือๆ...ข้ากลัวว่าพี่รองจะตาย...”

เด็กชายแปลกหน้ากอดเธอไม่ยอมปล่อย ความสูงของเขาถึงเพียงแค่
ช่วงอกเธอเท่านั้น

ตอนนี้เธอรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง ใช่ว่าเธอเตี้ยลงหรือไม่? แล้ว
เด็กคนนี้เป็นใคร?

เธอยังคงสับสน สถานที่ที่ไม่รู้จัก แผ่นดินที่ไม่รู้จัก การปกครองที่ยัง
เป็นระบอบกษัตริย์ และ...น้องชายที่ไม่รู้จัก

หือ? นี่มันอะไรกัน หรือเธอจะทะลุมิติมาเหมือนละครที่กำลังนิยมอยู่
ช่วงนี้?

“เอ๋? เขาว่าอะไรนะ มีคนป่วย?”

เสียงหนึ่งในวงนินทาก่อนหน้าดังขึ้นมาเบาๆ พลอยให้พวกที่ยังตกใจ

กับข่าวโรครุนาตกลับมามีขึ้นและเริ่มต้นตระหนักขึ้นมาอีกครั้ง

“หรือว่าจะเป็นโรครุนาต!”

แม้มูลเหตุจะยังไม่แน่ชัดและดูจะด่วนตัดสินเกินไปหน่อย แต่ก็ทำให้คลื่นแห่งความหวาดกลัวผุดขึ้นมาแทนที่ในใจคนแถวนั้นแล้ว

ระหว่างนั้นเองเสียงของพวกทหารที่ย้อนกลับมา ก็เริ่มกล่าวออกคำสั่ง “ปิดกั้นเส้นทางเรือพวกนี้ ยึดกลับมาให้หมด!”

เฮือก!

ผู้คนแถวนั้นหันขวับกลับไปยังกลุ่มทหารที่เริ่มเข้าไปจู่โจมท่าเรือที่ยังมีเรือจอดเทียบท่า ก่อนจะทยอยโยนคนลงมาจากเรือ และยิงคำสั่งปิดกั้นเส้นทางเรือจากนายทหารที่ทยอยส่งต่อเป็นทอดๆ ก็ยิ่งทำให้ประโยค ปิดบ้านเผาเมือง เริ่มผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของใครหลายคน

“ดูสิ พะ...พวกเขาคิดจะปิดกั้นเส้นทางสัญจร”

ชาวบ้านที่สงบเสียงมอยู่ในตอนแรกรีบวิ่งไปแย่งเรือลำใหม่อีกรอบ จนในที่สุดก็เริ่มมีการปะทะกับพวกทหาร ในขณะที่น้องชายตัวน้อยของภูมิเอนที่สนใจเพียงอาการป่วยของพี่รอง ก็พยายามดึงมือของพี่ใหญ่เพื่อพาหลบออกไปจากบริเวณนี้

ในที่สุดเธอก็เข้าใจว่าเพราะอะไรเธอถึงไม่ยอมมปล่อยของในมือทิ้งไป

เพราะในกระสอบสานใบเล็กนี้บรรจุข้าวและผักที่แม่จะเหี่ยวเผาไปบ้าง แต่ถ้าเทียบกับบ้านร้างที่ผุพังแห่งนี้แล้ว ก็พอจะนึกภาพสภาพครอบครัวของเจ้าของร่างนี้ออก

เกรงว่าเธอและน้องๆ ต่างโลกอีกสี่คนนี้จะกลายเป็นเด็กกำพร้าไร้บ้านเสียแล้ว

ในห้องที่อับชื้นซึ่งปูด้วยหญ้าฟาง ร่างของเด็กชายที่โตกว่าเด็กคนอื่นๆ ในที่นี้นอนหายใจหอบหนกอยู่ บนร่างของเขามีเลือดสาแหรกๆ วางทับไว้หลายชั้น จนเธอเห็นแล้วรู้สึกคันผิวแทน

กุ่มี่เอนปรากฏตัวขึ้นพร้อมน้องสาม ทำให้้องๆ อีกสองคนหันกลับมา
จ้องมองเธอด้วยสายตาแววอน

“หิวจังเลย...”

เธอมองสบสายตาสองคู่ นั้น อายุของพวกเขายังไม่เท่ากันห้าหกขวบ
แต่กลับผอมกะหร่อง ทั้งยังสกปรกมอมแมมไปหมด ชวนให้เธอทั้งสงสาร
ทั้งหดหู่

กุ่มี่เอนเอามือลูบท้องตัวเองเบาๆ เพราะรู้สึกว่าร่างนี้ก็คงหิวไม่ต่างกัน
สงสัยว่าสิ่งที่เธอคนนั้นต้องการปกป้องจนถึงแก่ชีวิตนี้ ก็เพราะเธอต้องการ
นำอาหารมาให้้องๆ พวกนี้เป็นแน่

กุ่มี่เอนเดินเข้าไปลูบศีรษะของเด็กชายหญิงทั้งสอง “รอก่อน...ให้พี่ดู
ฟ็รื่องของพวกเจ้าก่อน”

เด็กทั้งสามแทบจะลากเธอมาที่เตียงฟางของน้องรองทันที กุ่มี่เอนมอง
คร่าวๆ ก็เห็นว่าเลือดที่ไหลออกมามากนั้น ที่จริงแล้วเป็นเลือดกำเดาทั้งสิ้น
ใบหน้าซูบซีดของอีกฝ่ายมีเค้าความน่ารักซ่อนอยู่ น่าเสียดายที่การขาดสาร
อาหารทำร้ายให้ร่างกายของเขาลมโซ่ จนเกือบจะเข้าวังค์วานตระกูลผีดิบ
ได้แล้ว

เธอคิดว่าสาเหตุอาจจะเกิดจากการร้อนใน จึงสั่งให้้องๆ ช่วยกันเอากอง
เลือดเน่าๆ พวกนี้ออกจากตัวของน้องรอง และสั่งให้พวกเขาเปิดหน้าต่าง
ทุกบานออกเพื่อให้อากาศถ่ายเท

พอดูจากอายุและแข็งแรงแล้ว ที่ใช้การได้คงมีเพียงน้องสาม ‘หยาง-
เซิง’ คนเดียวเท่านั้น ช่วงที่เขาเลี้ยวออกมาอยู่คนเดียว เธอจึงได้โอกาส
แอบป้อนคำถามบางอย่าง ทำให้รู้ว่าแต่ละคนมีชื่ออะไร และอายุเท่าไรกัน
บ้าง

หยางเซิงเป็นอายุเพียงเจ็ดขวบ แต่มีความห้าวหาญและเด็ดขาด เขา
ฉลาดมากเมื่อได้ยินเธอวินิจฉัยว่าอาจเป็นเพราะร่างกายของฟ็รื่องร้อนเกินไป
จึงทำให้เลือดในจมูกไหลออกมามากมาย

ทันใดนั้นเขาก็หันไปชักจูงน้องๆ ที่เหลือให้ไปหยิบเอาไปไม้ใหญ่ๆ มาช่วยพัดวีฟี่รองให้คลายร้อนไปพลางๆ ขณะที่เขาเป็นฝ่ายลุกออกไปเปิดบานหน้าต่างที่ดูฟังเหล่านั้นที่ละบานๆ ด้วยตนเอง เพราะในบรรดาน้องๆ นอกจากเธอ คงมีเพียงเขาที่สูงพอที่จะเป็นขึ้นไปเปิดหน้าต่างได้

ส่วนน้องรองที่นอนพิงพาดอยู่บนเตียงฟางนั้น มีชื่อที่ชวนติดหูว่า ‘หยางหมิง’

เขาอายุน้อยกว่าร่างใหม่ของเธอถึงสองปี ซึ่งก็คือเขาอายุเพียงแปดขวบเท่านั้น ได้ยินจากหยางชิงว่าเขาสุขุมรอบรู้ เป็นที่พึ่งของพวกน้องๆ มากกว่าตัวเธอเสียอีก

ดูจากท่าที่ร่อนใจและสายตาที่น้องสามมองตรงไปยังฟี่รองของเขา ก็พอจะคาดเดาถึงการลำดับขั้นสูงต่ำของตัวเธอที่อยู่ภายในจิตใจของพวกเด็กๆ ได้

ส่วนน้องสี่เป็นเด็กผู้หญิงอายุราวสิบขวบที่ค่อนข้างเรียบร้อย ดูจากที่ท่าอ่อนช้อยแม้จะดูหัวโหม่ ต่างจากพวกเด็กผู้หญิงอายุเท่าๆ กันในโลกเดิมของเธอเสียไกลลิบ

น้องสี่นั้นมีชื่อว่า ‘เล่อฉวี’ แตกต่างจากชื่อ ‘หยาง’ ที่หมายถึงดวงอาทิตย์ที่ใช้ตั้งนามนำหน้าของพวกพี่ชายและน้องชาย

และมาถึงน้องชายคนเล็กสุด ‘หยางจื่อ’ ที่ยังคงติดนิสัยเอานิ้วเข้าปากอยู่เลยนั้น ในปีนี้เขาอายุแค่สามขวบ แต่กลับดูเป็นเด็กไม่ดื้อไม่ชน ผิดนิสัยเด็กเล็กทั่วไปที่เธอเคยเจอมาอีกเช่นกัน

เรื่องชื่อนั้น เด็กชายใช้ชื่อ ‘หยาง’ กันเสียหมด มีแต่เพียงน้องสี่เท่านั้นที่ใช้ชื่อ ‘เล่อ’ ที่มีความหมายเกี่ยวกับเพลงซึ่งต่างออกไปจากพวกพี่น้องชาย

‘ว่าแต่ร่างเดิมของเธอเล่า’ คำถามนี้ติดอยู่ภายในใจหัวว่าเธอไม่กล้าถามออกไป

เพราะแค่ถามซอกแซกถึงชื่อเสียงเรียงนามของพวกเขา ก็ทำให้หยางชิงเหล่มองเธอแปลกๆ แล้ว ทำให้เธอต้องทนให้พวกเขาเรียกชื่อ ‘ต้าเลี่ย’¹

ไปพลางๆ ก่อน

“พี่ใหญ่ ท่านจะก่อเตาไฟเลยหรือไม่” หยางเซิงหันมาถามหลังจากเปิดหน้าต่างออกหมดทุกบานแล้ว

กู่มีเอินพลันหลุดออกจากภวังค์ความคิด ก่อนจะหันไปยิ้มบางให้เขา
“ฉันน้องพาพี่ไปที่ห้องครัวหน่อยสิ”

หยางเซิงทำหน้านงนงแล้วจึงบอก

“พี่ใหญ่...บ้านเราไม่มีห้องครัวนะ!”

“อา...” กู่มีเอินตรงออกมาด้วยความขัดเคือง “พอดีพี่ถูกคนอื่นทำร้ายตรงสมอง เอ่อ...พี่หมายถึงที่ศีรษะนะ เพราะฉะนั้นมันจึงทำให้พี่จำอะไรไม่ค่อยได้” เธอพยายามใช้คำศัพท์ที่เด็กคนนี้น่าจะเข้าใจได้ ก่อนที่จะอธิบายต่อ

“พี่อาจจะลืมไปบางเรื่อง ตอนที่ต้องพึ่งน้องสามคอยช่วยบอกกล่าวหน่อย อีกไม่กี่วันพี่ก็คงค่อยๆ จำได้แล้ว”

การพูดกับเด็กขอแควมีเหตุผลบางส่วน พวกเขาก็ก้าวหน้าขึ้นได้ไม่ยากแล้ว เหตุเพราะตอนนี้สภาพของเธอก็เหมือนกับคนที่ถูกทำร้ายมาจริงๆ ทำให้น้องสามเชื่อสนิทใจจนถึงกับน้ำตาคลอ

“พี่ใหญ่ ท่านโดนรังแกหรือ...”

เขามัวกังวลกับอาการของพี่รองที่ตื่นเคอะพ...มากกว่าพี่สาวคนโตซึ่งพึ่งพาไม่ค่อยได้ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกละเอียดใจที่ละเลยบาดแผลของนาง ทั้งที่ปรากฏออกมาตามท่อนแขนให้เขาเห็นดำดำแท้ๆ

กู่มีเอินเห็นเขาทำท่าราวกับลูกหมาตัวน้อยเวลาทำผิด ก็ทำให้เธอยิ้มขึ้น รู้สึกว่ามีน้องชายแบบนี้ก็ไม่ว่าไร เพราะเขาดูเป็นเด็กที่ดีมากๆ ที่เดียว

“ไม่ต้องห่วง บาดแผลพวกนี้ถ้าดูแลดีๆ ก็จะหายภายในเวลาไม่นาน แต่ตอนนี้สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ อาการของพี่รองเจ้า และยังมีเรื่องปากท้อง

¹ ต้าเลี่ย แปลว่า พี่หญิงใหญ่

ของครอบครัวอีก” เธอกล่าว ไม่ได้ที่จะลบทิ้งชะตาของเด็กตรงหน้า จากนั้นจึงกล่าวเสียงหนักแน่นถึงเรื่องที่เธอเพิ่งตัดสินใจได้

“เรื่องราวของครอบครัวเรา พี่จะรับผิดชอบเอง!”

หยางเซิงกะพริบตาปริบๆ ท่าทางยังไม่ค่อยเชื่อถือนัก แต่ตอนนั้นคนที่เขาพึ่งได้เหมือนจะเหลือแค่พี่ใหญ่คนเดียวแล้ว

ต่อจากนั้นเขาจึงพาภูมิดินไปยังด้านหลังซึ่งเป็นเพียงเล็กๆ ที่ใช้กันทำบริเวณครัวแบบง่ายๆ กับกองหินที่วางรอบๆ กองไม้ที่ใช้สำหรับจุดไฟแบบเดียวกับแคมป์ที่เธอเคยไปพักเวลาลงพื้นที่ชนบท หรือไปท่องเที่ยวแบกเป้ขึ้นภูเขา

เสียก็แต่ว่าเธอในสถานการณ์แบบนี้กลับไม่รู้วิธีจุดเตาไฟ และไม่รู้ว่าจะทำอาหารแบบไหนออกมาได้ดี

เธอตรวจสอบของที่มีอยู่เดิมในครัวนอกบ้าน และของที่อยู่ในกระสอบสาน ที่มีเพียงข้าวสารและธัญพืช ประกอบกับที่นี่ยังมีเด็กที่ป่วยอยู่เช่นนี้แล้ว เธอคงต้องเริ่มด้วยการทำโจ๊กข้าวใส่ธัญพืชอย่างง่ายๆ แก้วดื่มน้ำก่อนจะนั่ง

“น้องสาม เจ้าก่อกองไฟเป็นหรือไม่ ถ้าได้ก็ช่วยทำให้ไฟหน่อย”

หยางเซิงพยักหน้า เขาช่วยพี่รองก่อกองไฟบ่อย แค่นี้สบายมาก!

ภูมิดินเสาะหาหม้อที่มีสภาพยังพอใช้ได้ ออกมาจากกองซากขยะแถวนั้น แล้วถามทางไปยังจุดที่ตักน้ำ

“มีลำธารเล็กๆ ไหลผ่านสู่แม่น้ำสายที่พวกเราเคยผ่านมา พี่จำได้หรือไม่ บางครั้งที่ไม่ทำอะไรกิน พวกเราก็ลั่นประทังชีวิตด้วยน้ำจากลำธารนั้น ระหว่างทางจากบ้านไปที่นั่นจะผ่านป่ารกก็จริง แต่พี่รองเคยสำรวจแล้วบอกว่าไม่มีสัตว์ป่าอันตราย และพี่รองก็ยังทำเครื่องหมายเป็นลูกศรไว้ตามต้นไม้ที่จะมุ่งตรงไปยังลำธารแล้วด้วย ที่พี่ใหญ่ต้องทำก็แค่มองหามัน แล้วเดินไปตามลูกศรก็จะถึงลำธารได้ในที่สุด” หยางเซิงเป็นคนบอกเธอ

โอ้...ดูจากวาจาจะหนาน ทำเอาเธอมีอาจดูมานั่งรอนิ่งได้จริงๆ เขามีความสามารถในการคิดที่เกินวัยไปแล้ว! หรือความจริงเธอไม่ควรเอาเด็กแถวบ้าน

เธอมาเป็นมาตรฐานของเด็กที่นี่กันนะ

กุ่มี่เินตรงไปที่ป่าหลังบ้านแล้วเดินตามเครื่องหมายที่อยู่บนต้นไม้
ตอนที่เหลือบมองผ่านกอหญ้ารกชัฏที่ขวางทางเดิน เธอถึงกับชะงักเมื่อเห็น
ดอกหญ้าเหล่านั้น

“ดอกอี่อี่เหริน²!”

ช่วงหลังบริษัทแม่ของเธอต้องการสร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อ
สุขภาพ ทำให้เธอกับทีมงานต้องลงพื้นที่วิจัยวัตถุดิบ และยังได้ศึกษาเกี่ยวกับการ
ปลูกต้นอี่อี่เหรินโดยเฉพาะ ถ้าเธอไม่เคยหยิบจับมันมาก่อน ก็คงเผลอ
มองข้ามกอหญ้าเหล่านี้ไป เพราะคิดว่าเป็นดอกหญ้าธรรมดาแน่นอน

ความจริงสิ่งนี้เป็นธัญพืชที่มีคุณค่าสูงมาก ดีกว่าข้าวที่เธอมีหลายร้อย
เท่า ถือเป็นยาอายุวัฒนะแห่งยุคที่บำรุงการทำงานในร่างกายหลายส่วน ทั้ง
สมอง สายตา ปอด ไต และเลือด ไท่ไหนจะแก้ท้องเสียท้องร่วง ยิ่งดีสำหรับที่นี่
ที่น้ำจะยังไม่ไว้คชั่นป้องกันโรคใดๆ เพราะมันยังช่วยต้านเชื้อแบคทีเรียได้ดี
อีกด้วย

“หรือแท้จริงแล้วอาการของน้องรองจะเกิดจากการขาดวิตามิน?”

พอกุ่มี่เินนิ่งคิดก็ยิ่งเข้าเค้า ตอนนั้นเสียตายที่เธอไม่ทันตรวจดูสุขภาพ
เหงือกของเขาก่อนจากมา

เธอจำได้ว่าเด็กข้างบ้านของเธอชอบกินเนื้อสัตว์ ทั้งยังเลือกกินมาก
เกินไป จนไม่ชอบบริโภคพวกผักผลไม้ ในที่สุดเขาก็เป็นโรคลักปิดลักเปิด
เพราะขาดวิตามินซี

อี่อี่เหรินอาจจะมีส่วนพคุณทางยามากมาย แต่กลับมีเพียงวิตามินเอ
บี 1 และบี 2 ปรากฏในผลการวิจัยของพวกนักโภชนาการเท่านั้น

‘เอ...ในป่านี้ยังคงอุดมสมบูรณ์ จะเป็นไปได้ไหมที่จะสำรวจบริเวณกว้าง

² อี่อี่เหริน คือลูกเดือย

กว่านี้ บางทีอาจค้นพบของที่กินได้เพิ่มอีกก็เป็นได้

เธอรู้สึกมีความหวังอย่างอื่นเพิ่ม จริงๆ แค่พบอื้อเธรินก็เหมือนพบเส้นต่อชีวิตให้พวกเด็กๆ เหล่านี้แล้ว

ตอนนี้ไม่เพียงต้องกินอิ่มนอนหลับ แต่บ้จจับต่อมาอย่างที่พักอาศัย และเครื่องนุ่งห่ม ก็เป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างใหญ่หลวงสำหรับทั้งตัวเธอ และพวกเขา

กุ่มเอนมองดูถังน้ำข้างตัวสลับกับทุ่งดอกอื้อเธริน เธอตัดสินใจที่จะกลับมาอีกครั้งหลังจากอาหารมือนี้ผ่านพ้นไป

เธอต้องคำนวณการใช้วัตถุดิบเพื่อให้เพียงพอในวันอื่นๆ และยังต้องการสำรวจว่าภายในป่านี้ซุกซ่อนหุ้มนสมบัติใดๆ ไว้อีกบ้าง

เมื่อวางแผนเอาไว้แล้ว กุ่มเอนก็มุ่งตรงไปที่ลำธารทันที ก่อนจะดักน้ำราวครึ่งถัง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเอามาเช็ดถูเนื้อตัวที่อยู่นอกเสื้อผ้าเพื่อล้างบาดแผลก่อน

“ไม่มีแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ เธอคงไม่ติดเชื้อมจนตายไปก่อนใช้หรือไม่

ขากลับแน่นอนว่าลำบากกว่าขาไป เพราะกุ่มเอนใช้เวลาถึงสองเท่ากว่าจะถึงบ้าน พอมาถึงบริเวณก่อไฟก็เห็นว่าหยางเซิงกำลังหักกิ่งไม้เพื่อเติมเชื้อเพลิงอยู่พอดี

พอเขาหันมาเห็นสภาพของพี่ใหญ่ที่หอบของหนักมาแต่ไกล จึงลุกขึ้นเดินไปแย่งเอาถังน้ำจากมือกุ่มเอนมาถือได้แบบสบายๆ

“เขาแข็งแรงจริงๆ!” เธอคิดในใจ

“พี่ใหญ่ ท่านจะให้ข้าช่วยตรงไหนต่อ” หยางเซิงถามขึ้นมาหลังจากวางถังน้ำลงใกล้จุดก่อไฟ

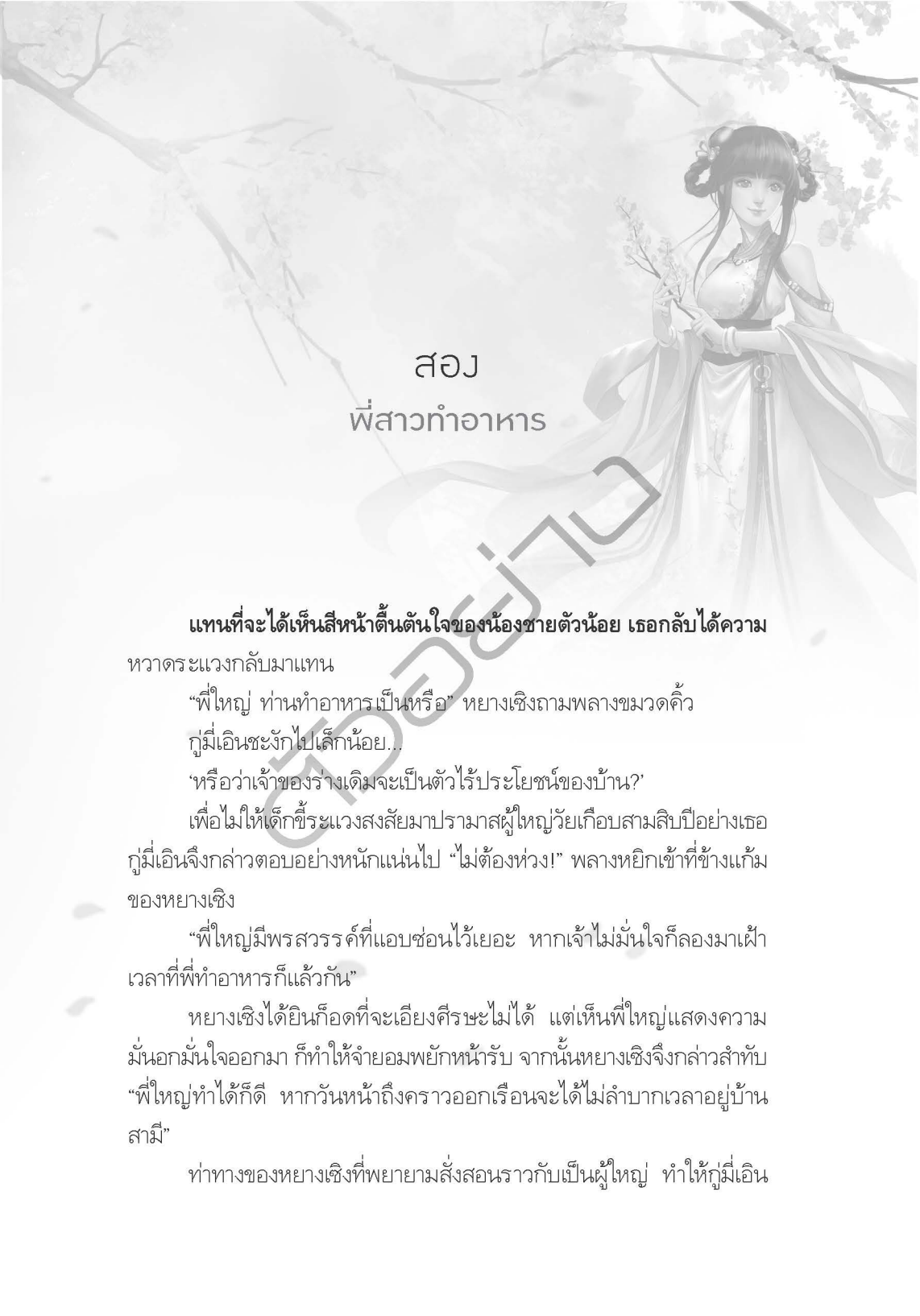
กุ่มเอนหันไปชี้ที่ห่มผ้าไม่สมประกอบแล้วบอกเขา “เจ้าเอาน้ำไปล้างหมอนั้นสักหนึ่งส่วน จากนั้นก็ค่อยต้มน้ำเพื่อไว้สำหรับทำโจ๊กธัญพืช วันนี้เราสามารถใช้เวลาได้มากหน่อย แต่พวกวัตถุดิบจำพวกธัญพืชอาจต้องใช้ปริมาณเพียงเล็กน้อยเท่านั้นละ” จากนั้นกุ่มเอนก็ยิ้มแย้มก่อนจะกล่าวต่อ “หลังพื้น

“มือนี้ พี่จะพาเจ้าไปเก็บยาอายุวัฒนะด้วยกัน!”

หยางเซิงได้ยินแล้วก็ทวนคำออกมาอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก “ยาอายุ
วัฒนะหรือ?”

“ใช่” ภูมีเอื้อมพยักหน้าเสริมความเชื่อมั่น “เรื่องต้องอ้อมให้เป็นหน้าที่
พี่สาวคนนี่แหละ!”

ตัวอย่าง

สอง พี่สาวทำอาหาร

แทนที่จะได้เห็นสีหน้าตื่นตันใจของน้องชายตัวน้อย เธอกลับได้รับความหวาดระแวงกลับมาแทน

“พี่ใหญ่! ท่านทำอาหารเป็นหรือ” หยางเซิงถามพลางขมวดคิ้ว
กุ่มีเอ็นชะงักไปเล็กน้อย...

“หรือว่าเจ้าของร่างเดิมจะเป็นตัวไร้ประโยชน์ของบ้าน?”

เพื่อไม่ให้เด็กขี้อวดสงสัยมาปราชญ์ใหญ่วัยเกือบสามสิบปีอย่างเธอ
กุ่มีเอ็นจึงกล่าวตอบอย่างหนักแน่นไป “ไม่ต้องห่วง!” พลางหยิกเข้าที่ข้างแก้ม
ของหยางเซิง

“พี่ใหญ่มีพรสวรรค์ที่แอบซ่อนไว้อยะ หากเจ้าไม่มั่นใจก็ลองมาเผ้า
เวลาที่พี่ทำอาหารก็แล้วกัน”

หยางเซิงได้ยินก็อดที่จะเอียงศีรษะไม่ได้ แต่เห็นพี่ใหญ่แสดงความ
มั่นอกมั่นใจออกมา ก็ทำให้จำยอมพยักหน้ารับ จากนั้นหยางเซิงจึงกล่าวล่ำหับ
“พี่ใหญ่ทำได้ดี หากวันหน้าถึงคราวออกเรือนจะได้ไม่ลำบากเวลาอยู่บ้าน
สามี่”

ท่าทางของหยางเซิงที่พยายามสั่งสอนราวกับเป็นผู้ใหญ่ ทำให้กุ่มีเอ็น

แอบยิ้มซุกซน จนอดไม่ได้ที่จะหยิกแก้มอีกข้างต่อด้วยความหมั่นไส้

“เจ้าตัวน้อยไปจำคำแก้แค้นนี้มาจากที่ใดกัน” เธอถาม

“ฮะๆ เป็นคำที่พี่รองเคยพูดกลับหลังกับข้า...อู๊บ!” หยางเชิงรีบอุดปาก เมื่อหลุดคำพูดนินทาออกไป

กุ่มีเอนสายหน้าซำๆ ที่นี่คล้ายยุคจีนโบราณที่บังคับให้เด็กต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่เร็วกว่ากำหนดก็จริง แต่คงไม่ถึงกับที่จะมีเด็กอายุราวประถมต้น-ปลายต้องมาเป็นห่วงเกี่ยวกับอนาคตคานทองนิเวศน์ของพี่สาวคนโตในบ้านหรือกรรมัง!

เธอเฝ้าพ่อก่อนเป็นหญิงสาวที่เรียกได้ว่าดวงกุดเรื่องการมีคู่เป็นอย่างมาก มีผู้ชายหลายคนมองเธอ และพยายามเดินหน้าเข้ามาจีบเธอทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทว่าสุดท้ายผ่านไปไม่ถึงเดือน พวกเขาเหล่านั้นกลับหลีกหนีห่างราวกับเธอเป็นเชื้อโรค! พลิกหน้าตลบหลังไปเสียอย่างนั้น

ทำไม เพราะอะไร ผู้หญิงที่เป็นกุลสตรี การบ้านการเรือนเก่ง แถมการทำงานอาชีพก็มั่นคง ทำไมถึงกลายเป็นถูกทิ้งไว้ที่ปลายสุดของแถวตรังซานซาลา!

ระหว่างที่กุ่มีเอนกำลังรำลึกถึงความเป็นนางฟ้าบริสุทธิ์ของตนเองในชาติก่อน พอหยางเชิงสังเกตเห็นว่าสีหน้าของพี่ใหญ่ไม่มีร่องรอยความโกรธที่ยั้มทะเล้นออกมา

“พี่รองล้วนเป็นห่วงพี่ใหญ่และน้องสี่ แถมพี่รองยังบอกอีกว่า ข้าเป็นน้องชายที่มีแรงเยอะเป็นพิเศษ แม่แต่ถึงน้ำที่พี่รองยกไม่ได้ แต่ข้ากลับแบกขึ้นมาได้สบายๆ เพราะสำหรับข้าแล้วมันเบามาก! พี่รองจึงบอกข้าว่า เมื่อข้าโตขึ้น ข้าสามารถออกแรงทำงานได้มากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ดังนั้นความหวังในการหาเงินอาจต้องพึ่งพาข้าเป็นพิเศษ เพื่อที่จะช่วยเหลือพี่รองดูแลครอบครัวของเราให้สุขสบายต่อไป”

จากที่ฟังเขาเล่ามาแวบหนึ่งเธอก็นึกหวงไปว่าเจ้าเด็กที่ชื่อตรงคนนี้จะถูกพี่รองหลอกให้งานหรือเปล่า

แต่จากนั้นสภาพร่างกายที่ฝ้ายผอมและภาพการเสียดสีของหยางหมิงก็พุ่งขึ้นมากในความทรงจำ

แม้หยางเซิงจะยังเป็นเด็ก แต่กลับมีร่างกายที่สูงใหญ่กว่าหยางหมิงที่ดูอ่อนแอราวกับอิสตรี ในเมื่อพวกเขาเกิดมาเป็นเด็กกำพร้าไร้อนาคตที่มั่นคงไร้ผู้แนะนำแนวทาง ก็คงมีเพียงความคิดในกรอบที่จำกัดแต่การเป็นกรรมกรแบกหามตามร้านค้าระดับล่างๆ หรือไม่ก็อาจมีความคิดที่จะขายตัวไปเป็นทาสหรือบ่าวรับใช้ในครอบครัวที่ร่ำรวยเท่านั้น

พอคิดได้ถึงความเป็นไปข้อนี้... “เจ้าไม่น่าต้องลำบากขนาดนี้เลย” เมื่อกล่าวจบน้ำตาของเธอก็คลอเคล้า

หยางเซิงส่ายหน้า “พี่ใหญ่ ความลำบากของเรื่องเงินทองภายในบ้านสมควรเป็นงานหนักของผู้ชายต่างหาก”

ก๊วยเอินรู้สึกอับอายใจ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าได้แก่ๆ ผู้เป็นอนาคตของชาตินั้นเป็นอย่างไร มันทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองสามารถพึ่งพิงพวกเขาได้จริงๆ ในวันข้างหน้า

อนาคตของเด็กพวกนี้ช่างยากลำบากเสียจริง เธอในตอนนี้อย่างไม่มีความรู้เกี่ยวกับโลกใบนี้มากนัก ทำให้ยังไม่มีอะไรมารับประกันได้ว่า ชีวิตของครอบครัวนี้ในวันข้างหน้าจะมั่นคงเป็นสุขได้จริงๆ ทั้งที่เด็กเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเด็กดีที่ชวนให้ใครต่อใครหลงรัก และแม้แต่ตัวน้องรองที่เธอยังไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วย ที่แค่เธอได้ยินได้เห็นการจัดการภายในบ้านตอนนี้ ก็ยิ่งเห็นถึงความฉลาดและความรับผิดชอบในฐานะพี่ชายคนโต จนอดไม่ได้ที่จะนับถือในใจ

ก๊วยเอินอ้าแขนแล้วสวมกอดหยางเซิงเสียแน่น จนเขาตกใจร้องอุทานออกมา

“พี่ใหญ่! ท่านทำอะไร”

ก๊วยเอินตอบออกมาเบาๆ “พี่แค่จะสัญญาว่า...อนาคตพวกเจ้าพี่น้องจะต้องได้กินอิมม่อนหลับสบาย เพราะฉะนั้นตอนนี้พวกเจ้าจะต้องอดทนเข้าไว้”

หยางเซิงรู้ลึกอีกัดด้วยความไม่คุ้นชินกับความใกล้ชิดแบบนี้

“อะ...อา...พี่ใหญ่ นี่มัน...น่าอาย”

แต่การนั้นเขาก็ไม่ได้ฝลักรอออก เพราะเขามีแรงเยอะมากจึงกลัวว่าอาจทำร้ายพี่ใหญ่ให้บาดเจ็บได้

เห็นปฏิกิริยาของหยางเซิงแล้วเธอก็หัวเราะ “คิกๆ เจ้าเด็กขี้อาย ต่อไปพี่จะกอดพวกเจ้าบ่อยๆ นี่เป็นการแสดงความรักของพี่น้องนะ”

กุ่มี่เอนหยอกเข้าพาลางหอมแก้มเขา พลันรู้สึกเหมือนหัวใจของคุนป้าจะซู่ซ่ากระซุ่มกระซวยขึ้นมาแปลกๆ

ชาตินี้เธอมีเรื่องติดตามมาเร็วกว่าที่คาด ความหวังในการพิชิตยอดเขาแห่งผู้ทรงศีลทั้งสองชาติ...ช่างเป็นความหวังที่ริบหรี่เสียจริง

ตอนนี้ น้ำดื่มเดือดแล้ว ในยุคที่ไร้ซึ่งหม้อหุงข้าวไฟฟ้าแบบนี้ สำหรับสาวแดนศิวิไลซ์คงเป็นคำสาปร้ายแรงประการหนึ่ง

ทว่าสำหรับเธอซึ่งเคยทำงานเกี่ยวกับการวิจัยในบริษัทผลิตภัณฑ์แปรรูปอาหารขนาดกลาง แม้จะเป็นพนักงานตัวเล็กๆ ในแผนก แต่ก็ยังชอบติดตามหัวหน้าลงพื้นที่อย่างพวกหมู่บ้านในชนบทอยู่บ่อยครั้ง

ฉะนั้นเธอจึงพอมีประสบการณ์ในการทำอะไรหลายๆ อย่าง ตามแบบฉบับการอนุรักษ์ความรู้ของท้องถิ่น แม้กระทั่งการหุงข้าวแบบไร้ไฟฟ้าของพวกเขา ที่มันยังคงประทับใจและฝังอยู่ในสมองของเธอดี

แต่การต้มโดยใช้ฟืนจากกิ่งไม้ให้ความร้อนค่อนข้างช้า มันยากมากที่จะปรับระดับการเร่งเชื้อไฟขึ้นมาได้ สำหรับเธอถือว่าหยางเซิงเก่งจริงๆ ที่จุดไฟจากกิ่งไม้แห้งได้โดยไม่ต้องใช้ไม้ขีด ทว่าพอเอ๋ยปากชมออกมา ก็ทำให้ใบหน้าของหยางเซิงแดงขึ้นจนเขาต้องแก้เขินโดยการลูบจมูกไปมา

กุ่มี่เอนตักน้ำออกมาส่วนหนึ่งเพื่อล้างภาชนะที่จะใช้ต้ม จากนั้นเธอก็ตวงข้าวสารราวสามถ้วยเล็กออกมา ซึ่งถือว่าน้อยมากสำหรับปากท้องของเด็กวัยกำลังโตห้าคน แต่การที่เลือกทำใจจะช่วยทำให้มันกลายเป็นอาหารหม้อใหญ่ ซึ่งคงพอจะช่วยบรรเทาความหิวของพวกเขาไปได้

ในอดีตยามบ้านเมืองเผชิญวิกฤติทางธรรมชาติ สงคราม และความอดอยาก มีเพียงใจที่ชั่วร้ายจริงๆ นี่แหละที่ช่วยต่อชีวิตผู้คนให้พ้นประทุแห่งความตายไปได้ในทุกยุคทุกสมัย เพราะฉะนั้นอย่าได้ดูถูกอาหารประเภทนี้เด็ดขาด!

กว่าข้าวจะสุก คุมิเอินก็หันไปล้างธัญพืชจำพวกถั่ว งา แล้วก็พุทรา ก่อนเอามันไปแช่น้ำทิ้งไว้ก่อน จากนั้นเธอก็ให้หางเชิงเผือกองไฟที่หุงข้าวเอาไว้ แล้วเธอก็ค่อยแวบออกไปหาของป่า โดยมีเป้าหมายนอกเหนือจากการเก็บดอกไม้โอ้หรินมาใช้แทนข้าวซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในอนาคต

ด้วยความที่ยังไม่ชินที่ทาง คุมิเอินจึงเลือกที่จะเดินกลับไปสำรวจทางเดิมก่อน ครั้งแรกใจเธอจดจ่ออยู่กับการหาไม้ ทว่าครั้งนี้พอเธอได้ลองกวาดตามองดูอย่างละเอียด เธอก็ค่อยค้นพบวัตถุดิบจากป่าหลายๆ อย่างที่พวกเด็กๆ เหมินเคยไป

โดยมีตั้งแต่ผลเก๋ากี้³ ป่าที่ขึ้นบริเวณข้างทาง อีกทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากตัวบ้านนัก และยิ่งบริเวณต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลจากลำธาร ก็ยังมีเห็ดดอกโตขึ้นตามขอนไม้ใหญ่ ...แถมมันยังมีมากมายจนเธอมองแทบไม่เห็นเนื้อไม้เสียด้วยซ้ำ

คุมิเอินรู้สึกโชคดีไม่น้อย ด้วยข้อจำกัดของร่างที่ยังเด็ก ทำให้เธอลงมือทำอะไรเกินตัวได้ไม่มากนัก แต่อย่างน้อยแม้จะแยกไม่ออกว่าเห็ดตรงหน้าคือพันธุ์อะไร เป็นเห็ดชนิดไหน ทว่าเธอก็พอจะรู้ว่ามันเป็นเห็ดที่กินได้อย่างแน่นอน

ในโลกก่อน เพื่อนในทีมของเธอคนหนึ่งเกิดนึกอูตริเด็ดเห็ดดอกสวยๆ ที่อกไกลเส้นหนึ่งแล้วเอามาขมกลืน แต่หลังจากที่เขากินไม่ได้ไม่นาน ก็กลับเกิดการชักและหมดสติไปกลางวงเหล้า จนทุกคนต้องช่วยกันหามส่งเขาไปโรงพยาบาล

โชคดีที่ตอนนั้นปฏิบัติการณ์ว่างไวดี ทำให้พาเขาไปล้างท้องได้ทัน

³ เก๋ากี้ คือโกจิเบอร์รี่

เพื่อนร่วมทีมคนนั้นต่อมาจึงลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นได้ และยังสาบานว่าชาตินี้จะไม่กินเห็ดไปอีกตลอดชีวิต

เพราะมีบทเรียนของเขาคือตัวอย่าง เธอจึงไปศึกษาดู จนพบการทดสอบว่าพวกเห็ดที่ไม่รู้จักเป็นเห็ดพิษหรือไม่นั้น พอจะมีวิธีง่าย ๆ ที่พิสูจน์ได้ อย่างการเลือกหยิบโดยสังเกตจากดอกเห็ดที่มีรอยแมลงกัดกินเท่านั้นที่กินได้ แม้จะใช้ได้ไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่กับพวกผลไม้ป่าที่เราไม่รู้จักและไม่รู้ว่ากินได้หรือไม่นั้น สมควรใช้วิธีนี้สังเกตในเมืองต้นจะดีกว่า

ส่วนเจ้าเห็ดพวกนี้ก็มีเอ็นเห่ใจว่าสามารถเก็บกลับไปกินได้ เพราะมีเห็ดจำนวนหลายดอกที่ปรากฏรอยแหว่งจากกรกัดกินของสัตว์ตัวเล็กๆ อยู่หลายจุด เธอจึงรวบรวมดอกเห็ดที่มีรอยกัดเล็กๆ เหล่านั้นมาใส่ลงในตะกร้า โดยพยายามเด็ดแบบทิ้งรากเอาไว้ เพื่อที่ต่อไปมันจะกลายเป็นเชื้อเห็ดให้เติบโตต่อไปได้อีก

กุ่มเอนเดินหาเห็ดอีกครั้งหนึ่งอย่างระมัดระวัง เพราะการเดินทางอยู่ในป่าลึก แหล่งน้ำมากเกินไปย่อมอันตราย เพราะสถานที่ที่มีแหล่งน้ำในป่ามักจะ เป็นแหล่งชุมนุมของพวกสัตว์ป่า ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าพวกมันจะเป็นพวกสัตว์กินพืชหรือสัตว์กินเนื้อ

ทว่าพอเธอรวบรวมบรรดาของกินเท่าที่หาได้ในบริเวณนี้ เธอกลับหดหู่ เพราะรู้สึกว้าวุ่นใจไม่เพียงพอต่อการบริโภคของพวกเด็กๆ ในบ้านเท่าใดนัก

กุ่มเอนจึงทดลองเหย่เท้าลงไปในลำธาร โดยหยั่งความรู้สึกของน้ำบริเวณนั้นที่สูงถึงเอวของเธอพอดี

ถ้าเป็นในยุคปัจจุบัน สถานที่นี้คงจะกลายเป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวเอาแพยางมาลอยเล่น เพราะกระแสน้ำของลำธารนี้ไม่มีความแรง อีกทั้งยังมีโขดหินใหญ่ประปรายทว่าไม่ชันนัก

อีกทั้งนอกจากบรรยากาศจะดีแล้ว ภาพของธรรมชาติในบริเวณนี้ก็งดงามมาก จนพานให้เธออยากเห็นช่วงฤดูใบไม้เปลี่ยนสีขึ้นมา และหวังว่าถึงตอนนั้นเธอคงจะยังมีโอกาสได้เห็นมันเช่นกัน

ภายในน้ำใสตั้งกระจก เหล่าปลาตัวอวบอ้วนว่ายลัดเลาะอยู่ตามซอกหิน ว่ายอยู่แถวรากไม้ที่หยั่งลงไปใต้น้ำ และยังมีบางตัวว่ายผ่านหน้าเธอไป ซึ่งในสองบริเวณทั้งตามซอกหินและรากไม้⁴ น่าจะเป็นจุดที่มีอาหารของพวกมันอยู่ พวกปลาจึงได้ไปรวมตัวกันเยอะนัก

‘เห็นทีคงต้องลองดักจับมันดู’

กูมีเอ็นเดินหาวัสดุที่พอจะทำโครงดักจับปลา จนไปเจอต้นแปะเม่ากิ่ง⁴ หลายพุ่ม ทำเอากูมีเอ็นตาเป็นประกายทันที

นี่ถือว่าเป็นโชคดีสองชั้น เพราะนอกจากเธอจะใช้มันทำประโยชน์ทางกายภาพแล้ว มันยังมีประโยชน์ในการเป็นยาตัวหนึ่งด้วย

ครั้นนึกถึงหยางหมิงที่กำลังป่วยอยู่นั้น จำได้ว่าเขามีเลือดกำเดาไหลออกมาด้วยนี่นา

ผู้เฒ่าผู้แก่เคยบอกเธอว่า หากใช้ส่วนรากของมันคั้นน้ำสักหนึ่งถ้วยชาก็จะช่วยหยุดการไหลของเลือดกำเดาได้ค่อนข้างดี แม้ตอนนี้เธอจะยังไม่รู้ว่าน้องรองของเธอเป็นโรคอะไร แต่ก็สมควรดูแลตามอาการไปก่อน จนกว่าเธอจะหาทางพาเขาไปพบหมอในเมืองได้

แม้แปะเม่ากิ่งสำหรับคนยุคปัจจุบันจะเป็นต้นหญ้าไร้ค่า แต่เธอรู้ดีว่าทุกส่วนของต้นนั้นสามารถใช้ประโยชน์ได้ นอกจากเป็นยาแล้ว ทางกายภาพใบและรากของมันยังนำมาสานเป็นวัสดุอย่างตะกร้าได้อีกด้วย แต่ก็ต้องแลกกับความคงทนที่ไม่น่าเพียงพอที่เธอจะใช้ดักจับปลาตัวใหญ่

กูมีเอ็นเริ่มทำกับดักโดยหากิ่งไม้ที่มีความยาวใกล้เคียงกัน ก่อนเอามาสานเป็นกรงทรงกรวยออกยาวรูปหกเหลี่ยม แล้วค่อยเว้นช่องขนาดพอให้ปลาว่ายเข้าไปได้ จากนั้นค่อยยึดกิ่งไม้โดยใช้ส่วนใบของแปะเม่ากิ่งมามัดให้แน่นเป็นทรง

ตอนนี้เธอต้องทำพวกกับดักแข่งกับเวลา เพราะเริ่มที่จะเป็นห้วงเด็ก ๆ

⁴ แปะเม่ากิ่ง คือหญ้าคา

ฝั่งโน้น ทำให้กับดักแบบทรงกระบอกมีขนาดแตกต่างกันสามอัน ซึ่งในสายตาเธอ...มันดูไม่ค่อยจะสมประกอบสักเท่าไรนัก

จากนั้นกุ่มีเอนก็เดินไปยังริมลำธารเพื่อหาแหล่งที่จะวางกับดัก

โดยกับดักแบบยาวสองอันนั้น กุ่มีเอนเอามันตามซอกหินที่อยู่ระดับต่ำกว่าน้ำที่ไหลลงมา โดยปีนขึ้นไปวางก่อนหินดักขวางทาง เพื่อบังคับให้ปลาว่ายผ่านมายังกับดักเก็บปลามากขึ้น จากนั้นเธอจึงค่อยเอาก้อนหินไปช่วยถ่วงเอาไว้ไม่ให้กับดักหลุดลอยไป

ส่วนกับดักทรงกระบอกที่เหลืออีกอัน เธอก็ใช้ใบแปะมาึงถึงถักเป็นเชือก แล้วจึงเอาไปแขวนไว้บนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาในบริเวณที่น้ำค่อนข้างลึกเอการ

เมื่อเตรียมการเสร็จแล้ว ที่เหลือเธอก็แค่ต้องสวดภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และสวรรค์ช่วยปรานีเธอกับพวกเด็ก ขอให้ประทานอาหารอันโอชะจากธรรมชาติมาให้อีกเยอะๆ ก่อนจะคิดหามาว่า ‘เย็นนี้เธอคงจะเสี่ยงกลับมาดูอีกครั้ง’

เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง กุ่มีเอนซึ่งหอบเอาเห็ด ผลแก่ๆ และต้นแปะมาึงมาถึงที่บ้าน ก็เจอเข้ากับหยางเซิงที่ยืนกรอขวานกรอขวายรอเธออยู่ก่อนแล้ว พอเห็นที่เธอเห็นเธอเขาก็รีบชักสีหน้าโกรธซึ่งขึ้นมาทันที

“พี่ใหญ่! ท่านออกไปนานมากจนข้านี้คิดว่าท่านจะเดินหลงป่าเสียแล้ว” เขากล่าวพลางเดินมาแย่งของในมือไปจากเธออีกเช่นเคย

กุ่มีเอนที่เ็นดูเขาหน้าหงายจึงลูบจมูกเขาเบาๆ “พี่ใหญ่ไปทำเรื่องดีๆ ทั้งไว้ต่างหาก เตียวกิมซัวกล่าววันเสร็จค่อยออกไปเก็บยาอายุวัฒนะด้วยกันนะ”

เรื่องยาอายุวัฒนะได้กลายมาเป็นหัวข้อที่ทำให้หยางเซิงถูกรอบงำด้วยความอยากรู้อยากเห็นแทน จนลืมที่จะโกรธเธอต่อ

รออีกครู่ใหญ่ ในตอนที่ทั้งสองคนกำลังจัดการกับโจ๊กที่เต็มไปด้วยน้ำข้าว น้องเล็กอีกสองคนที่ทนหัวไม่ไหวก็วิ่งออกจากบ้านมาพัวพันกอดแข่งกอดขาเธอ พलगอดอ้อนว่่าหัวด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อยโรยแรง

กุ่มีเอนจึงหันไปขอให้หยางเซิงเอาผลแก่ๆ ที่ออกจากตะกร้าเพื่อเอามา

ล้างน้ำ จากนั้นก็ค่อยๆ ป้อนให้พวกน้องๆ กินแก้หิวกันไปก่อน

“เจ้านี่คือผลเก่าที่ได้อยู่ข้างบ้าน กินดูสิ มันอร่อยมากเลยนะ”

น้องสี่เล่ฉวีแค่ได้ยินว่ามันกินได้ ก็เป็นคนแรกที่อ้าปากจับผลเก่าก็เข้าไปในปากจนแทบจะกัดถูกนิ้วของกุ่มีเอิน ก่อนจะเจ้าตัวน้อยนี้จะเคี้ยวตุ้ยๆ แล้วกลืนลงท้องไป

ทันใดนั้นดวงตาหวานซึ่งของเล่ฉวีก็พลันเปล่งประกาย

“อาห่วยอ้ย!”

หยางเซิงซึ่งกำลังป้อนน้องห้าหยางจื้อ เห็นพี่ใหญ่เอาแต่ป้อนให้น้องสี่จนตัวนางยังไม่ได้กินเลย เขาจึงเสียบสละด้วยการช่วยพี่ใหญ่ป้อนพวกน้องๆ สลับกันไปมา เพื่อเปิดโอกาสให้พี่ใหญ่ได้กลืนลงท้องบ้าง

แต่กุ่มีเอินกลับบอกไม่เป็นไร และยังทยอยป้อนพวกน้องๆ ต่อไปอย่างเต็มใจด้วยใบหน้าที่เอ็นอึ้ง

แต่เล่ฉวีที่กินเข้าไปพุงใหญ่แล้ว กลับสังเกตเห็นพี่ใหญ่กับพี่สามเอาแต่ป้อนเธอกับน้องห้าไม่ยอมหยุด จึงไม่กล้าเปิดปากรับผลเก่าที่พี่ใหญ่ยื่นมาจ่อปากอีก

กุ่มีเอินจึงถาม “เจ้าไม่อยากกินต่อแล้ว?”

“พี่ใหญ่ พี่สาม ยัง...ไม่กินนี่นา” เล่ฉวีกล่าวตะกุกตะกัก

“พี่ไม่หิวหรอก” กุ่มีเอินส่ายหน้าก่อนจะยิ้ม

น้องชายคนเล็กของบ้านเห็นพี่สาวคนรองหยุดกินไปก็เอาอย่างบ้าง เขาปิดปากตนเองแน่นเสียจนสองแก้มพองขึ้นมา เพราะเขานั้นยังเคี้ยวผลเก่าที่ที่อยู่ในปากไม่หมด และก็เฝ้ารอรับของใหม่ด้วยเช่นกัน

นารักน่าเอ็นดูมากๆ

หยางเซิงจึงต้องเอาอย่างพี่ใหญ่ด้วยเช่นกัน จึงยิ้มแล้วบอก “พี่เองก็ไม่หิวนะ”

พลันปรากฏบรรยากาสสุขสันต์ของครอบครัวใหญ่ แม้ว่าในความเป็นจริงชีวิตของพวกเขาจะยังไม่เห็นแววสุขสบายรออยู่เลยก็ตาม

ความเป็นจริงนี้ยิ่งทำให้กูมีเอ็นตั้งหน้าตั้งตาบ่อนผลเก่าก็ให้พวกเขาต่อ ด้วยหัวใจที่ปวดร้าว ก่อนจะหันไปบ่อนให้หยางเซิงกินบ้าง

พอหยางเซิงรู้ว่าเจ้าผลเก่าก็ยังเก็บได้อีกมาก แถมยังอยู่ข้างๆ บ้านนี้เอง เขาจึงยอมโอนอ่อน และลดมาดพี่ชายลงมาเป็นน้องชายที่ยอมให้พี่สาวบ่อนเขาบ้าง...

จนผลไม่หายวับไปเกือบหมดตะกร้า กูมีเอ็นจึงรีบแบ่งเก็บบางส่วนไว้ให้หยางหมิงที่นอนอยู่ในบ้านบ้าง ก่อนแวบเข้าไปหาเขา โดยที่เธอฝากพวกน้องเล็กไว้ให้หยางเซิงดูแลแทน

“เอ๋? เจ้าถ่ายห้องหรือนี?”

พอเธอเดินเข้ามาก็ปะทะเข้ากับกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ที่คลละคลุ้งไปทั่วห้อง

โชคดีที่ก่อนหน้านี้เธอให้หยางเซิงเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศถ่ายเท มิเช่นนั้นอาจมีผู้ป่วยเพิ่มขึ้น เพราะห้องนี้กลายเป็นแหล่งบ่มเพาะเชื้อโรคไป

หยางหมิงพยายามที่จะพยุงตัวขึ้นอยู่นานแล้ว ตั้งแต่ที่เริ่มมีอาการมวนท้องจนไม่สามารถระงับได้

ตอนนี้ดวงตาที่พร่ามัวของเขามองตรงมายังพี่ใหญ่ และยิ่งการที่ได้ยินคำพูดของนางเมื่อครู่แล้ว ผิวหน้าที่เคยซีดเซียวก็ค่อยๆ ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย “พี่ใหญ่...”

“ไอ้ เจ้าไม่ต้องลุกแล้ว” กูมีเอ็นพุ่งเข้ามาพยุงตัวเขาไว้ ก่อนจะดันตัวเขาให้นอนลง “แล้วที่นี้มีผ้าเช็ดตัวบ้างหรือไม่?”

หยางหมิงยกมูมปากขึ้นมาเล็กน้อย “พี่ใหญ่...ท่านควรพยุงข้าไปสถานที่ปลอดภัย ข้า...แค่! ข้าจะจัดการเอง”

กูมีเอ็นขมวดคิ้ว มองดูร่างผอมแห้งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ร่มผ้านี้ เห็นทีคงจะมีแต่เนื้อติดกระดูก เธอจึงร้องแย้งทันที “จะได้อย่างไรกัน!”

เธอไม่เห็นด้วย จากสภาพแล้วเขาคงไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะช่วยตัวเองเสียด้วยซ้ำ หรือจะให้รวมเธอกับหยางเซิงมาช่วยพยุงเขา ก็เกรงว่าจะพากัน

พลาดพลังทำเขาตกบ่อลั่วมเสียมากกว่า!

กุ่มเอนลุกออกไปหาน้ำและผำกลับเข้ามา ก็ดันเจอเจ้าเด็กดีอคนนี้ที่ยังพยายามจะลุกขึ้นมาจากที่นอนอยู่ดี จนทำให้เธอต้องทวาดเขาไป “นอนคว่ำลงไปได้ยวนี้!”

หยางหมิงสะดุ้งกับเสียงของเธอจนถึงกับมือไม้อ่อน

พอเขาเห็นว่าพี่ใหญ่กำลังขึ้นเสียงไล่เพราะไม่พอใจอยู่นั้นก็ชวนให้รู้สึกพิศวงปนแปลกไปกับอารมณ์ความรู้สึกอื่นๆ จนเขายอมให้ความร่วมมือด้วยการนอนราบไปกับเตียงฟางแต่โดยดี

เมื่อเห็นเขายอมเชื่อฟังเธอ กุ่มเอนก็ปรีเข้ามาวางถังใส่น้ำพร้อมด้วยผ้าลงข้างๆ ตัวทันที โดยวางของในจุดที่เธอเอื้อมถึงง่าย และนั่งในท่าทางที่เรียบร้อย...อยู่ตรงหน้าลำตัวช่วงล่างของอีกฝ่าย

จากนั้นเธอก็เอื้อมมือไปจับที่ขอบกางเกงของหยางหมิง

พุบ!

ทว่ามือของหยางหมิงกลับพุ่งเข้ามาจับที่ข้อมือของกุ่มเอนเอาไว้ได้ทันหว่างที่

กุ่มเอนหันไปมองสบตากับหยางหมิงด้วยแวตาดมงงงวย

หยางหมิงพยายามอย่างยิ่งที่จะสงบอารมณ์ พลังกล่าวอธิบายด้วยน้ำเสียงที่นิ่งเฉย “พี่ใหญ่ โปรดให้ข้าทำเองเถิด ไม่เช่นนั้นก็ตามหยางเชิงเข้ามา”

เขาไม่อาจทำได้จริงๆ พี่น้องผู้ชายกับผู้หญิงควรจะมึ่ระยะห่างต่อกันอย่างพอเหมาะพอควร

ต่อให้ตอนนี้พวกเขายังเด็ก ซึ่งคงไม่มีใครมาคอยถือสาหาความก็ตาม แต่กับศักดิ์ศรีของเขาแล้ว ถ้าเขาต้องมาเปิดเผยกัน...ที่ปรออะไปด้วยสิ่งปฏิกูลต่อหน้าเพศตรงข้าม คงจะรู้สึกอับอายอย่างรุนแรง จนไม่กล้าแม้แต่จะลู้หน้าอีกฝ่ายต่อไป!

กุ่มเอนหรีตามองหยางหมิงที่พยายามใช้เรี่ยวแรงเหวี่ยงสุดท้ายยับยั้ง

ไม่ให้เธอถอดกางเกงของเธอออกมา สายตาเขาจ้องมองเธอราวกับเธอเป็น
คุกกี้ใคร่จืดที่พยายามจะกินเต้าหู้⁵ เขา ทำเอาอดที่จะขำปนุ่นเคืองไม่ได้

“เจ้านี่นะ! ข้าเป็นพี่สาวของเจ้า เป็นผู้อาวุโสของบ้านที่มีสิทธิ์เปิดก้น
น้องๆ ทุกคนอย่างถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมือง ด้วยสิทธิ์พิเศษเช่นนี้แล้ว
เจ้าจะต้องออกไปไปกับสายตาของคนในครอบครัวเดียวกัน” ความแค้นแค้นของ
กุ่มเอนิสสะท้อนออกมาด้วยสีหน้าซึ่งขึงขังจริงจัง ราวกับว่าถึงเขาจะไม่ยินยอม
เธอก็ยังจะต้องรับภาระจากกางเกงของเขาลงอยู่ดี

เรียวแรงของหางหมิงอ่อนลงเล็กน้อย

ในตอนนั้นเขาสนใจมากกับท่าที่ที่เปลี่ยนไปของพี่ใหญ่ และยังได้ฟัง
ตรรกะที่ค่อนข้างสวนทางกับจารีตเช่นนี้ด้วยแล้ว...

แต่ถึงกระนั้น เมื่อเขานิ่งคิดและจมไปกับภวังค์...กลับพบว่ามีความ
สมเหตุสมผลบางอย่างเช่นกัน

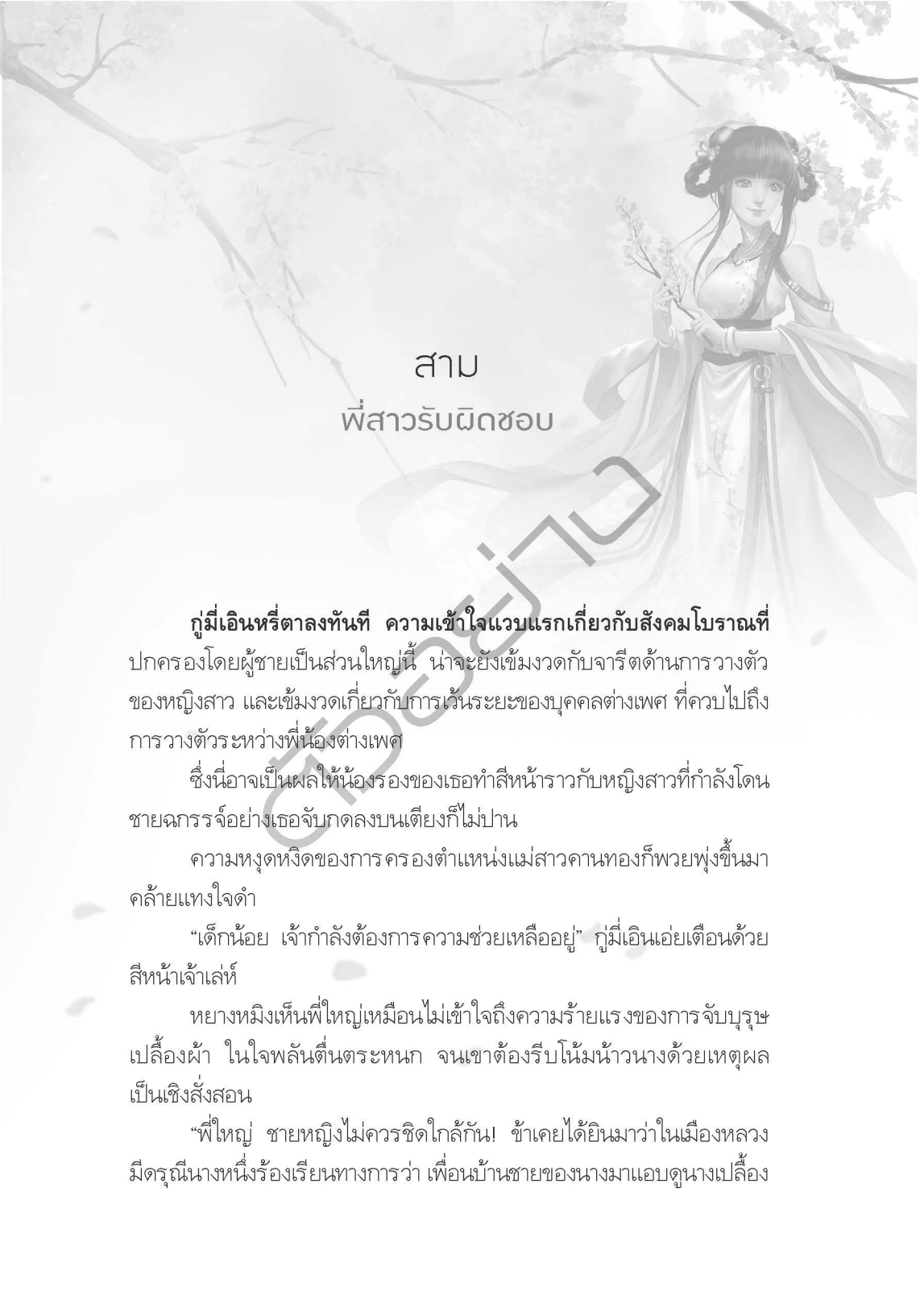
‘ก็นางเป็นพี่ใหญ่นี่นะ’

หางหมิงที่คล้ายจะคล้อยตาม แต่พอมองสบเข้ากับดวงตากลมโตที่
เปล่งประกายวิบวับของกุ่มเอนิสแล้ว ลางสังหรณ์เล็กๆ ก็ทำให้กำแพงที่เรียกว่า
‘ศักดิ์ศรีความเป็นชาย’ ผุดขึ้นมาต่อต้านทันที

“ไม่ได้! แค่นี้ๆ พี่ใหญ่ ถ้าข้าต้องเปลื้องผ้าต่อหน้าท่าน...แค่นี้ๆ จะ
เป็นเหตุให้ข้า...และพี่ใหญ่ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง ฉะนั้นแล้วท่านตามหางเชิง
มาช่วยข้าแทนดีกว่า”

‘ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องให้พี่ใหญ่ปรับเปลี่ยนความตั้งใจให้ได้’

⁵ กินเต้าหู้ หมายถึง เต้าหู้หรือสวณสามผู้อื่น

สาม พี่สาวรับผิดชอบ

กู่มีเอินหรือตาลงทันที ความเข้าใจแวบแรกเกี่ยวกับสังคมโบราณที่ปกครองโดยผู้ชายเป็นส่วนใหญ่นี้ น่าจะยังเข้มงวดกับจารีตด้านการวางตัวของหญิงสาว และเข้มงวดเกี่ยวกับการเว้นระยะของบุคคลต่างเพศ ที่ควบไปถึงการวางตัวระหว่างพี่น้องต่างเพศ

ซึ่งนี้อาจเป็นผลให้น้องรองของเธอทำสีหน้าราวกับหญิงสาวที่กำลังโดนชายฉกรรจ์อย่างเธอจับกดลงบนเตียงก็ไม่ปาน

ความหงุดหงิดของการครองตำแหน่งแม่สาวคานทองก็พวยพุ่งขึ้นมา คล้ายแทงใจดำ

“เด็กน้อย เจ้ากำลังต้องการความช่วยเหลืออยู่” กู่มีเอินเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์

หยางหมิงเห็นพี่ใหญ่เหมือนไม่เข้าใจถึงความร้ายแรงของการจับบุรุษเปลื้องผ้า ในใจพลันตื่นตระหนก จนเขาต้องรีบโน้มหน้านางด้วยเหตุผลเป็นเชิงล้อเล่น

“พี่ใหญ่ ชายหญิงไม่ควรชิตไถ่กัน! ข้าเคยได้ยินมาว่าในเมืองหลวง มีตรูหนึ่งนางร้องเรียนทางการว่า เพื่อนบ้านชายของนางมาแอบดูนางเปลื้อง

ผ้าอาบนํ้า ทำเอาครอบครัวฝ่ายหญิงเรียกร้องขอให้ทางกรับชายผู้นั้นมาขอขมานางด้วยการแต่งงาน หากไม่ ชายผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมายจารีต! เห็นหรือไม่ การถูกบุรุษอื่นที่ไม่ใช่สามีเห็นเนื้อหนังมังสาของตนเองถือเป็นการล่วงเกินและผิดจารีตของอิสตรีชั้นร้ายแรง สังคมจะวิพากษ์ได้ว่านางเป็นหญิงที่ไม่บริสุทธิ์แล้ว และยิ่งหากผู้อื่นล่วงรู้ก็ด้วย ก็จะเป็นความอับอายอย่างร้ายแรง และจะแต่งงานได้ยาก จนมีผู้หญิงหลายรายถึงกับจบชีวิตตัวเองให้แกครอบครัวตนเองมานักต่อนัก เพราะถูกล่วงเกินเช่นนี้”

ได้ยินหลักการที่ชวนให้กลอกตา ทั้งยังเป็นการเถียงข้างๆ คูๆ ที่ไม่เกี่ยวอะไรกับสถานการณ์ในตอนนั้น ภูมิเอนก็เกือบจะหลุดคำ แต่ต้องสร้างเป็นตอบเสียงแข็งต่อไป

“เจ้าเด็กน้อยปากเหม็น การเปิดกันของเจ้าไม่ได้ถือว่ากำลังจะกระทำซ้ำเราเจ้าแต่อย่างใด โอ้...กับเรื่องแค่นี้ ในอนาคตหากภรรยาของเจ้าทำไม่ได้เช่นพี่ใหญ่ อย่างนั้นก็ไม่ต้องแต่งงานไป! ดีหรือไม่เล่า”

เธอฉวยโอกาสที่หยางหมิงกำลังตะลึงกับวาจาของเธอ รับกระซางกางเกงลงทันที

ทันใดนั้นกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ก็ไต่ยออกมาจนภูมิเอนต้องพลอชมวดคิ้ว

“อ้อ! พี่ใหญ่!” หยางหมิงอับอายมากจนใบหน้าแดงเผือกไม่ต่างไปจากผลเก๋ากี้

เธออยากจะเอื้อมมือไปหาอะไรมาปกปิดกันของเขา แต่ก็เคลื่อนไหวไม่ทันกับความเร็วในการทำความสะอาดกันของพี่ใหญ่

“เจ้าอยู่เนิ่นๆ เดียวก็เสร็จแล้ว หากเจ้าเขินอายมากนักก็ให้หลับตาแล้วคิดว่ามันเป็นฝันร้ายก็แล้วกัน!” ภูมิเอนซึ่งเกลียดจะเกลียดเขาแล้ว จึงรีบจัดการเช็ด ล้าง และทำความสะอาดทุกซอกมุมที่กันของเขาเประอะเปื้อน

แม้กระทั่งส่วนลับของตัวผู้ชาย ภูมิเอนก็พลิกตัวเขามาอีกด้าน จนส่วนลับนั้นเผยออกมาให้เธอเห็น

“โอ้ๆ เด็กน้อยก็คือเด็กน้อย ยังมีอยู่แค่นี้เอง เจ้าจะอับอายไปทำไม

กันนะ” ภูมิเอนอดไม่ได้ที่จะเอ่ยกระซิบเบาๆ ด้วยรอยยิ้มหวาน

“...”

หยางหมิงที่ใช้เรี่ยวแรงไปจนหมดได้แต่หรีดตาลงอย่างหมาดๆ ก่อน
จะปล่อยให้ภูมิเอนจัดการกับกันของเธอไปอย่างไม่มีทางเลือก

สำหรับพวกเราเด็กๆ โจทย์ฟิสิกส์นี่เหมือนทองคำที่ตกลงมาจากฟ้า
ในเวลาไม่นานพวกเขาก็กินโจ๊กในถ้วยข้าวปั้นๆ นั้นจนหมดเกลี้ยง ทว่ากลับ
ไม่อิ่มเต็มซ้ำทั้งที่พวกเขาก็จะยังกินไม่อิ่มดี

“เติมอีกสักถ้วยสิ พวกเจ้าไม่ได้กินข้าวมานานเท่าใดแล้ว” ภูมิเอน
เลิกคิ้วถาม พลางตักถ้วยที่สองยื่นให้หยางเซิงกับน้องๆ

การยื่นโจ๊กรอบที่สองของเธอเหมือนจะเป็นการให้สัญญาณอนุญาต
พวกตัวเล็กๆ ได้กินกันต่อ ทำให้เล่อฉวีและหยางจื้อแบมือออกไปรับถ้วย
ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

“พี่ใหญ่ เราควรแบ่งเก็บไว้กินยามหิวจัดมากกว่านะ”

หยางเซิงที่รู้ซึ่งถึงความทรนัมนยามหิวโหยเอ่ยทัดทาน ยิ่งทำให้พวก
เล่อฉวียิ่งรีบกินโจ๊กทั้งถ้วยนั้นลงไปในท้อง ด้วยกลัวว่าพวกพี่ๆ จะเปลี่ยนใจ
ไม่ให้กินอีก

ภูมิเอนหันไปลูบหลังของน้องทั้งสองคน แล้วจึงกล่าวกับหยางเซิง “ไม่
เป็นไร พี่หาอาหารมาเพิ่มได้อีก แต่ตอนนี้เจ้าต้องกินเพื่อให้ได้พลังงาน ไม่
เช่นนั้นนอกจากเจ้าจะไม่มีแรงทำงานแล้ว เจ้าก็อาจจะป่วย...”

เวลานั้นภูมิเอนพลันนึกขึ้นมาได้ว่า อาการของหยางหมิงนั้นคล้าย
...เธออาจจะเคยเห็นมันจากที่ไหนมาก่อน จึงพลันเปลี่ยนคำถาม “พี่ชายเจ้า
ปกติแล้วได้กินผักผลไม้...มากหรือน้อยเพียงใด”

“ผักผลไม้?” หยางเซิงแทบจะไม่เสียเวลาคิด “พี่ใหญ่ ท่านลืมแล้วหรือ
ว่าพี่รองไม่ชอบของพวกนี้ และก็จะยกให้พวกเรากินกันก่อนเสมอเวลาที่
พี่รองหาผักหรือผลไม้ป่ามาได้”

‘อา...ซัดเลย!’ ฦมีเอนยิ่งแน่ใจ

“ถ้าเช่นนั้น ตอนเจ้ากินโจ๊กในถ้วยนี้หมดแล้ว ก็ชวนพวกน้องเล็กออกไปเก็บผลเก๋าก็มาเพิ่มสักเต็มตะกร้าหรือครึ่งตะกร้าก่อน แล้วค่อยตักโจ๊กไปป้อนให้พี่รองพร้อมทั้งบังคับให้เขากินผลเก๋าก็ด้วย อย่างน้อยถ้าพี่เจ้าไม่ยอมกิน ก็บอกเขาไปว่าให้กินยามว่างก็ได้ มันจะช่วยให้อาการเขาดีขึ้น”

แต่ถ้าสักวันสองวันแล้วอาการยังแย่ลง เธอคงต้องหาทางพาเขาไปพบหมอให้ได้แล้วละ!

มาวันนี้หยางเซิงค่อนข้างเชื่อฟังเธอดี แม้ตอนแรกจะขัดขืนไม่ยอมกินโจ๊กถ้วยที่สอง จนเธอต้องบังคับเขาอีกครั้ง เขาจึงยอมกลืนโจ๊กลงคอด้วยสีหน้าอึดอัด

พวกเขาเด็กๆ ทั้งสามวิ่งถือตะกร้าออกไปเก็บผลเก๋าก็ ขณะที่เธอขอแยกตัวออกไปเก็บดอกอ้ออีหริน กับแวะไปดูกับดักปลาที่เธอทำหิ้งไว้ที่ลำธารเหมือนโซคจะยังเข้าข้างครอบครัวของเธอ เพราะครั้งนี้เธอกลับมาพร้อมกับ...

“โอหยา! ปลาตัวอ้วน”

พอฦมีเอนกลับมาอีกครั้งพร้อมด้วยการหอบข้าวของพะรุงพะรังมากมาย หยางเซิงก็แทบอ้าปากค้างเมื่อเห็นปลาที่เธอจับมาได้

“ปลา! ปลา!”

“ปา!”

แน่นอนว่ากับหยางจื้อจ้องปลาตัวใหญ่ตาเป็นประกายด้วยท่าทางน่าเอ็นดู น่าเสียดายที่กับดักของเธอเสียหายไปหนึ่งอัน และลอยหายไปอีกหนึ่งอัน แต่โซคดีที่มีอันหนึ่งดักปลาตัวนี้มาได้พอดี จึงถือว่าวันนี้พวกเธอโซคดีเป็นอย่างมาก

“ปลาไม่ได้ตัวใหญ่เท่าไร เป็นเพราะพวกเราตัวเล็ก คินนี่พี่ว่าจะเอาอ้ออีหรินต้มกับเนื้อปลาให้กิน แต่ก่อนหน้านั้นพวกเจ้าต้องช่วยพี่แกะเปลือกเจ้านี้ก่อน” ฦมีเอนกล่าวพลางยื่นกอดอกไม้รูปทรงแปลกส่งให้หยางเซิง

ดอกอ้อี่เหรินจะมีลักษณะเป็นเม็ดกลมๆ แกะเปลือกออกมารอบแรก จะมีเยื่อหุ้มเปลือกชั้นกลาง ซึ่งต้องลอกออกอีกชั้น จึงจะได้เห็นเนื้อขาวๆ ที่อยู่ด้านใน

ความจริงก๊วยเินคิดว่าวิธีนี้ทำให้ได้ลูกของดอกอ้อี่เหรินน้อย ทว่าตอนนี้ เธอยังหาทางออกอย่างการสีเปลือกของมันด้วยเครื่องมือไม่ได้ คงต้องพึ่งพาการใช้แรงงานเด็กแบบนี้ไปก่อน

ช่วงแรกพวกเด็กๆ ค่อนข้างงุ่นง่านกับการแกะเปลือกดอกอ้อี่เหริน แต่พอได้ยืนยันว่ามั่นใจแทนข้าวได้ พวกเขาก็ปล้นกระตือรือร้นและเพ่งสมาธิในการแกะเปลือกมากขึ้นทันที

พอเห็นดังนั้นก๊วยเินก็ได้แต่ยกยัมบงๆ

การแกะเปลือกของดอกอ้อี่เหรินมีผลพลอยได้ที่ดีให้พวกเด็กๆ คือการที่ได้ฝึกใช้มือ ฝึกสมาธิ และฝึกความละเอียดรอบคอบ

เอ...หรือเธอควรออกไปเสาะหาเครื่องมือข้าว? ในสมัยโบราณแบบนี้ น่าจะยังมีเครื่องมือหินโบราณอยู่บ้าง

โดยประเมินว่าสักหนึ่งหมู่บ้านก็น่าจะมีอยู่สักเครื่องมือหนึ่ง แต่ว่าฐานะอย่างพวกเธอจะมีสิทธิ์ใช้งานได้หรือไม่ นี่สิที่ทำให้เธอต้องคิดหนัก

อีกทั้งเครื่องมือใช้ภายในบ้านที่ถือว่าขาดแคลนมาก ตัวบ้านก็ยังทรุดโทรม แทบกันลมหนาวไม่ค่อยจะได้อีก

นี่แสดงว่านอกจากจะหาอาหารแล้ว เธอยังต้องหาเงินทองเข้าบ้านเพื่อใช้จับจ่ายอย่างอื่นอีกเป็นกรงุญเลยทีเดียวนะ

อีกทั้งตามวิสัยของคนที่คุ้นเคยกับรสอาหารในยุคปัจจุบัน จะให้เธอทนต่อการกินกันตายแบบนี้ไปได้อีกนานสักแค่ไหน

ก๊วยเินนึกถึงปลาที่ล่าธารที่ว่ายผ่านหน้าเธอไป รู้สึกเหมือนเห็นภาพซูชิปลาสดที่วางอยู่ในจานบนสายพานที่กำลังวิ่งวนอยู่รอบตัวเธอ

อ้อ...เท่าที่กวาดตามองดูในล่าธาร ที่นี่ถือเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาลตามธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์มาก น้ำลดหล่นลงจากที่สูง ฝูงปลาว่ายตามน้ำลงมา...

ให้แล้ว ตอนนี้เธอพอจะนึกวิธีการดักปลาได้อีกวิธีหนึ่ง

“น้องสาม เจ้าตามมาช่วยพี่ใหญ่ดักปลาที่ลำธารหน่อย”

ว่าแล้วก็มีเอ็นที่สวมองเต็มไปด้วยแผนและภาพวิธีการ ก็รีบเดินนำลื้อออกไปแบบเหม่อลอย ปล่อยให้หยางเซิงรีบต้อนพวกน้องเล็กไปฝากไว้กับพี่รองที่นอนชมอยู่ในบ้าน แล้วค่อยวิ่งไล่ตามหลังพี่สาวคนโตไปติดๆ

“พี่ใหญ่...รอข้าด้วย” หยางเซิงแม้จะตัวเล็กกว่าก็มีเอ็น แต่เขามีเรี่ยวแรงและความคล่องแคล่วสูงกว่า ในพริบตาเดียวเขาก็วิ่งมาหยุดอยู่ข้างกายของก็มีเอ็นแล้ว

ก็มีเอ็นที่ได้สติเห็นท่าทางหอบหั่นของน้องสาม จึงนึกขึ้นได้ว่าเป็นเธอ ที่ทิ้งเขาออกมาก่อน ทำให้เธอรีบกล่าว

“อา...ขอโทษที เวลาพี่ใหญ่นี้ก็อยากทำอะไรก็จะจืดจอกับมันมากเกินไป จนเพลอลืมเรื่องรอบข้างไปเลย”

เหมือนตอนเธอนั่งทำรายงาน ทั้งเนื้อหา ข้อมูล การวิเคราะห์ ผลวิจัย การอ้างอิง และอื่นๆ ที่ต้องนำมาเรียบเรียงให้หัวหน้างาน ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้สมาธิจดจ่ออยู่กับการเรียบเรียงข้อมูลให้ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง จนหลายครั้งที่เธอไม่มีสมาธิมากพอจะใส่ใจสภาพแวดล้อม

ครู่ต่อมาเมื่อเธอฟังเสียงบ่นของหยางเซิงเป็นรอบที่สาม ทั้งคู่ก็พากันเดินมาถึงที่หมายจนได้

ก็มีเอ็นสั่งให้หยางเซิงหาก้อนหินขนาดเท่าๆ กันมาวางกองรวมไว้ ส่วนเธอเองก็เดินลุยน้ำลงไปดูจุดที่จะก่อกำแพงหินเป็นขั้นกันทางน้ำไหล ที่พวกปลามักจะว่ายมาตามกระแสจากบนลงล่าง

พื้นที่ในลำธารบริเวณนี้หากเป็นในยุคของเธอ สามารถพัฒนาต่อเป็นเขตล่องแก่งชมธรรมชาติได้ แต่สำหรับยุคโบราณนี้...คงจะไม่อินกับการท่องเที่ยวแบบผจญภัยเช่นนี้สักเท่าไรนัก ช่างน่าเสียดายจริงๆ

ก็มีเอ็นเห็นกระแสน้ำเชี่ยวสายหนึ่ง ที่ไหลแบบทางเดียวกันโดยไม่ไหลไปรวมกับสายอื่น

ในตอนนั้นเธอยืนสำรวจอยู่ไกลๆ ยังสังเกตเห็นเลยว่า มีปลาหลายตัวพยายามว่ายไปตามทางน้ำ มุ่งหน้ามาจุดที่น้ำไหลลงจากที่สูงตรงบริเวณนั้น เธอจึงหันไปเรียกหยางเซิงให้มาจุดจุดที่เธอจะสร้างเองน้ำดักปลาไว้

ซึ่งพอเธอชี้แนะเพียงคร่าวๆ เด็กสมองไวอย่างหยางเซิงก็เห็นภาพและเข้าใจทันที

ความคิดของพี่ใหญ่ครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นมาก

“พี่ใหญ่ เช่นนั้นนอกจากเราจะดักปลามาได้แล้ว เรายังสามารถเก็บปลาไว้ได้นานโดยไม่ต้องกลัวว่ามันจะเน่าเลยนะสิ”

“จะมาเอาปลาเมื่อไรก็ได้ แถมปลายังสดใหม่ตลอดเวลาเพราะมันยังไม่ตาย แบบนี้ครอบครัวเราก็อิมหน้าสำราญ ไม่ต้องทนหิวแบบวันเว้นวันเหมือนอย่างเคยแล้วด้วย” หยางเซิงคิดตามก็รู้สึกตื่นเต้น พลังมองพี่ใหญ่ด้วยสายตาเคารพเช่นเดียวกับที่มองพี่รองมากขึ้นไปทุกที

กูมีเอ็นยิ้มก่อนจะตอบเขา “ใช่แล้ว เซิงเออร์หัวไวดีจริงๆ”

“อ้อ ข้าจะไปเก็บหินมาเพิ่มอีก” หยางเซิงกระตือรือร้นกับโครงการนี้มาก

ความจริงตอนแรกเขาสงสัยในการกระทำของพี่ใหญ่ แต่พอมาตอนนั้นเขาเริ่มเชื่อถือนางหมดใจ นับตั้งแต่ตอนที่นางนำปลากลับไปบ้านในตอนแรกแล้ว

พอทั้งสองเริ่มสร้างบ่อหินที่ทำคล้ายๆ กับฝ่ายทิศน้ำขึ้นมาครอบบริเวณร่องน้ำที่ต่ำกว่าเพื่อไว้ดักปลาโดยเฉพาะ และเพื่อที่จะไม่ให้หินที่ก้อนขึ้นพังเร็ว กูมีเอ็นจึงใช้ขอนไม้เล็กๆ บักลงในซอกหินใหญ่ให้ตั้งขึ้นมาได้ โดยปักเรียงแบบแบ่งช่องไฟไม้ให้กว้างกว่าหินที่รวบรวมมา แล้วก่อหินล้อมรั้วไว้อีกชั้นหนึ่ง

โดยในระหว่างนั้นเธอก็ให้หยางเซิงหาหินมาเพิ่ม และเอามาเรียงให้เป็นกำแพงหนาเท่ามือของเขา

สำหรับส่วนนอก กูมีเอ็นก่อหินครึ่งหนึ่งแล้วเอาขอนไม้แบบยาวมาปักเป็นแนวนอน ก่อนจะผูกติดกับไม้ตั้งฉากด้วยไม้แปะมาเก็งที่เธอเอาติดตัวมาแล้วมัดอย่างแน่นหนา จากนั้นเธอก็ทำแนวขวางอีกชั้นหนึ่ง แล้วสุดท้ายก็ค่อย

ก่อกินปิด

การก่อกินน้ำด้วยหินที่นำมาก่อเรียงกันแบบไม่สนิท ทำให้น้ำยังไหลออกมาเป็นจำนวนมากเหมือนลั่งน้ำที่มีรูรั่วเล็กๆ อยู่รอบถัง แต่นี่ก็ถือว่าดีแล้ว เพราะเธอไม่ต้องการแบบระบบปิดเสียทีเดียว ด้วยเกรงว่าน้ำที่มากเกินไปจนเกินไปอาจทำให้หินเหล่านี้พังลงมาเสียมากกว่า และเธอคงต้องหมั่นมาตรวจสอบและซ่อมแซมบ่อยๆ เสียแล้ว

ทั้งสองใช้เวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมงจึงแล้วเสร็จ ในขณะที่พวกเขากำลังสร้างมันจนใกล้เสร็จ ระหว่างนั้นเองก็มีปลาสองถึงสามตัวว่ายลงมาติดกับดักบ้าง หรือหลุดออกไปบ้าง ทำให้บางเชิงทำปากเบ้ด้วยความเสียตาย เพราะบางส่วนในตอนนั้นยังสร้างไม่เสร็จดี จึงมีช่องโหว่ให้ปลาบางตัวหลุดรอดออกไปได้

แต่พอทำงานเสร็จ ก็ยังมีปลาตัวใหญ่อวบว่ายลงมาติดกับเป็นของปลอมใจบางเชิงเพิ่มอีกหนึ่งตัว

“ปลาตัวอ้วน!”

หยางเชิงจึงจ้องตาเป็นประกายพลางถูมือไปมา

เมื่อเห็นท่าทางเขาตอนนั้น ทำเอาเธอนึกสงสัยว่าปลาอาจจะจะเป็นอาหารโปรดของเขาไปเสียแล้ว

“ตอนนี้เจ้ากลับไปเอาตะกร้าใบเล็กมาใส่ปลาพวกนี้เพิ่มเถอะ พี่จะลองถักตะกร้าใบใหม่จากใบมะพร้าวมา”

พอคูมีเอินบอก หยางเชิงที่ไม่รู้จักใบมะพร้าวจึงถูกชี้ชวนให้ไปดูแหล่งกำเนิดของมัน จากนั้นเขาจึงหันมาบอกกับเธอ

“เราช่วยกันเก็บช่วยกันสานตอนนี้เลยก็ได้ จะได้เอาใบใส่ปลาแล้วกลับบ้านพร้อมกันทีเดียว”

คูมีเอินคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้าตกลง

ทั้งสองช่วยกันดึงและตัดใบมะพร้าวมาสาน โซคติที่เธอระลึกถึงสมัยเรียนวิชาหัตถกรรมได้ ค่ะ ว่าต้องสานแบบวางพื้นปลาสลับไปมาอย่างไรจึงเอามาสอนน้องชาย แล้วแบ่งกันทำคนละครึ่ง จากนั้นเมื่อสานเป็นรูปเป็นร่าง

ก็เอามาผูกต่อกันเพื่อให้ได้ตะกร้าหญ้าใบใหญ่

โชคคิที่หญาคาที่นี้มีใบหนาและเหนียว พอสานติดกันก็ได้ตะกร้าที่แข็งแรงทนทานพอจะใส่พวกปลาได้

ตอนที่เธอและหยางเซิงย้อนกลับไปดูแอ่งน้ำที่ดักปลา ก็เห็นปลาสีฟ้าตัวว่ายน้ำไปมาเอื่อยๆ นัยน์ตาของกู่มีเอนมองดูพวกมันแล้วก็ปรากฏว่ายขึ้นมา เพราะมันทำให้เธอหวนนึกไปถึงตู้ปลาตามร้านอาหาร ที่บางร้านจะให้ลูกค้านำปลาจากตู้เพื่อเอาไปประกอบอาหารต่อ เป็นการขายที่เน้นความสดใหม่ ให้ลูกค้าได้ลิ้มลองเนื้อหวานๆ ของมัน...

แค่คิดก็ทำให้เธอแทบน้ำลายสอแล้ว

“เสียดายที่บ้านเราไม่มีเกลือ ความอร่อยก็เลยลดลงฮวบฮาบ” กู่มีเอนกล่าวก่อนจะถอนหายใจ ที่จู่ๆ ภารกิจอัปเกรดชีวิตยังอยู่ก็ยังมีสิ่งที่จะต้องทำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เธออยากได้เกลือ น้ำมัน ซีอิ๊ว และเนื้อสัตว์ แถมในครัววนนอกจากหม้อหุงข้าว แล้วก็ยังขาดมีด เขียง ตะแกรง เตาไฟ และยิ่งกึ่งไม้ที่หยางเซิงใช้เป็นพื้นก็จุดแล้วควันโขมง แถมยังให้เชื้อเพลิงในการหุงต้มอย่างมาก ทำให้เธอมีความต้องการที่จะผลิตถ่านไม้ขึ้นมาด้วย

จากนั้นพอย้อนกลับเข้าไปดูในบ้านก็ยังขาดฟูกนอน ผ้าห่ม เสื้อผ้า และมุ้งกันยุง เพราะบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในบริเวณป่า ยุงจึงชุมชุมมาก โอกาสการเกิดโรคภัยก็สูงยิ่งขึ้นไปอีก โดยเฉพาะตอนที่เธอทำความสะอาดเนื้อตัวของหยางหมิง ยิ่งทำให้รู้เลยว่าการศึกษาสุขภาพของพวกเขานั้นจำต้องเสียเงินเพียงใด

สัญญาไม่มีให้ใช้ น้ำไม่มีให้อาบ ฝุ่น ดิน ทราบาย และหยางไยเต็มบ้าน การที่พวกน้องๆ ที่เหลือยังไม่ป่วยหนักตามกันไปด้วยก็ถือว่ามีความปิติยินดีมากแล้วจริงๆ

ยังดีที่บ้านหลังนี้พอใช้ซุกหัวนอนได้ และหวังว่ามันจะอยู่ไปได้นานจนพวกน้องชายโตพอจะใช้เรือยาวแรงซ่อมแซมผนังและหลังคาได้

‘เอ...หรือจะย้ายที่อยู่ไปเลยดี’

กุ่มีเอินเพลอเอามี้อลูบหน้า บัจจยหลายอย่างต้องใช้เงินทั้งนั้น!

หยางเซิงเห็นพีใหญ่เจียบเสียงไปแล้วจึงหันไปมอง และพบว่าตอนนี้ นางมีสีหน้าเคร่งเครียดดูไม่สู้ดีนักจึงถาม “พีใหญ่ ท่านคิดอะไรอยู่”

กุ่มีเอินแทบจะละเมอตบออกไป “พีกำลังนึกถึงของใช้ในครัวเรือนที่เรา ควรซื้อ อย่างเครื่องนึ่งห่ม เครื่องปรุง และเชื้อเพลิงที่จำเป็นในชีวิต พียังไม่รู้ว่า เราควรจะไปหาที่ไหน...” ยิ่งกล่าวสีหน้าของกุ่มีเอินก็ยิ่งมืดครึ้ม ก่อนจะพิมพ์ปาก ออกมา “ไม่มีเงิน...หรือต้องไปขโมย”

“ขโมย?”

“โอ๊ะ ไม่ใช่ๆ” เธอเพิ่งรู้สึกตัวว่าหยางเซิงนั่งอยู่ใกล้เธอมาก จึงเกรงว่า คำพูดพล่อยๆ ของเธอจะทำให้เด็กคนนี้เสียผู้เสียคนไป ทว่าอีกฝ่ายก็พละน ปลี่ยนไปสงสัยเรื่องอื่นเสียก่อน

หยางเซิงถาม “อะไรคือเครื่องนึ่งห่ม เชื้อเพลิง...”

พีใหญ่ใช้คำที่เข้าใจยากเกินไปสำหรับเขา

“มันก็คือ...” กุ่มีเอินได้แค่สาธยายองค์ประกอบของพวกมันไปที่ละอย่าง ก่อนจะบอก “ในหนึ่งครอบครัวควรมีพวกมันไว้ใช้เป็นพื้นฐาน นี่เป็นเรื่อง ปกติ”

หยางเซิงรับคำอย่างเข้าใจดี แต่เขาเองก็ไม่ว่าจะไปหาพวกมันมาได้ จากที่ไหน จึงลองแนะนำให้พีใหญ่คุยกับพี่รองดู

“ได้ ฉันเราจับปลาพวกนี้แล้วกลับบ้านกันเลย จะได้ดูว่าเล่นอะไรกับหยาง- จือตอนนี้แกะเจ้าอ้ออี่เหรินไม่ได้ก็เสียแล้ว” ปากบอกเช่นนั้น แต่เธอก็พอจะได้

วันนี้คงจะได้เสียอ้ออี่เหรินไม่เพียงพอในการบริโภคหรอก เพราะมันแกะ ยากมากและมีปริมาณน้อยมาก สงสัยว่ามันอาจจะถูกลดระดับความสำคัญลง และกลายเป็นของที่นานๆ ครั้งถึงจะได้กินกัน

เมื่อไปถึงบ้านก็ไม่ผิดจากที่คาดนัก ขนาดหยางหมิงที่นอนชมอยู่ ก็ยัง พยายามขยับมือช่วยน้องแกะเปลือกดอกอ้ออี่เหรินออกเช่นกัน และเมื่อเห็นว่า

พีใหญ่กับน้องสามของเขากลับมาบ้านพร้อมตะกร้าใส่ปลา ก็ทำเอาเขาถึงกับตกตะลึงไปในทันที

หยางเซิงเห็นดังนั้นจึงได้วิ่งมานั่งลงข้างกายพีรอง พलगกล่าวยกย่องพีใหญ่ให้เขาฟัง

“พีรอง ปลาที่พีใหญ่จับมาพร้อมกับข้า วันนี้แหละ...” จากนั้นเขาจึงบรรยายถึงการก่อหินเพื่อใช้ดักจับปลาในลำธาร และรวมไปถึงการทำตะกร้าสานจากใบหญ้านี้ ยิ่งคุยกียิ่งทำให้หยางหมิงพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

ลักพักเมื่อการบรรยายจบลง หยางหมิงก็หันไปกล่าวกับกุ่มเอน

“พีใหญ่ ขอขอบคุณท่านมาก”

กุ่มเอนโบกมือให้อย่างไม่ใส่ใจ “ขอบคุณอันใด พวกเราร่วมกันเป็นพี่น้องกัน” ก่อนจะละจากการดูพวกเล่ฉวีทำงานหนักนั่งลงข้างๆ หยางเซิงพร้อมกับหันไปถามหยางหมิง “ตอนนี้เจ้ายังถ่ายท้องเรียราดอยู่อีกหรือไม่ มาให้พี่ดูหน่อย”

ความซาบซึ้งในแวตตาของหยางหมิงพลันหายวับไป เขาเบิกตาโพลงก่อนจะปฏิเสธเล็กน้อย “ไม่ๆ พีใหญ่ ท่านจะเปลื้องผ้าซ้ำอีกครั้งไม่ได้!” ความอับยศที่พราเลือนไปส่วนหนึ่งถูกขูดขึ้นมาใหม่ จนเขาแทบจะบ้าไปแล้วตอนนี้

“อ้อ เช่นนี้แสดงว่าเจ้าถ่ายท้องอีกแล้ว” กุ่มเอนดันเข้าใจผิด จึงค่อยๆ อ้อมไปนั่งที่อีกด้าน ซึ่งเป็นที่ที่เธอเคยลงมือปฏิบัติการ

ตอนนี้หยางหมิงระแวงมากกว่าพีใหญ่คนนี้จะละลากลางเกงของเขาลงอีกครั้ง จึงพยายามจ้องมองทุกการเคลื่อนไหวของนางอย่างเฝ้าเวลาสายตาพร้อมกับเอามือสะกดไปทางหยางเซิงเพื่อบอกความนัย

ส่วนหยางเซิงที่ได้รับสัญญาณจากพีรองก็พลันนึกถึงเรื่องที่คุยไว้ได้ เขาจึงรีบกล่าวกับพีใหญ่ “พีใหญ่ ปกติเวลาพีรองถ่ายหนักก็มักจะเป็นข้าช่วยทำความสะอาดนะ เพราะโดยปกติแล้วพีใหญ่ก็ไม่ได้ชอบทำงานแบบนี้ ฉะนั้นแล้ว...ท่านให้ข้ากลับมาทำหน้าที่นี้เหมือนเดิมเถอะนะ”

ปกติพีใหญ่มักจะเบี่ยงตัวหลบออกไปเวลาที่พีรองทำที่นอนปรอะเปรอะ

จนเขาต้องทำหน้าที่ถอดเสื้อผ้าออกเพื่อเช็ดตัวพี่ชาย รวมไปถึงหน้าที่เช็ดถูสิ่งสกปรกอื่นๆ แทน

ไมลี้...ประเด็นคือพี่ใหญ่กับพี่รองให้ความสำคัญเกี่ยวกับธรรมเนียมพี่ชายหญิงไม่ควรชดไถ่กันจนเกินงาม แต่ไหนเวลานี้จู่ๆ พี่ใหญ่ถึงได้เปลี่ยนไป และยอมกลับคำเพื่อแหกกฎระหว่างพวกเขาทั้งสองลงได้เล่า

ครั้นเห็นการทำงานซ้ำๆ ของพวกหนุ่มน้อย เธอจึงอดไม่ได้ที่จะกระซิบ “ก็แค่ต้องถกกางเกงลงเท่านั้นเอง ถ้าคิดมากเช่นนี้ให้พี่ใหญ่รับผิดชอบเจ้าดีหรือไม่ หรือไว้โตขึ้นพวกเจ้าถูกใจหญิงใด ก็เปิดกันให้พวกนางดู แล้วบังคับให้พวกนางแต่งกับเจ้าเสีย แค่นี้ก็ไม่ต้องนับว่าพี่ใหญ่ล่วงเกินเจ้า แล้วไปนับกันใหม่กับผู้ที่เจ้าหมายมาดเสียดีกว่า”

กุ่มี่เอนบอกปิดไปแบบขำๆ โดยพยายามอาศัยสกลิลลอคเด็กให้พวกเขาเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกไปเสีย

แต่หยางหมิงกลับมองว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ และรู้สึกระคายทุกข์กับถ้อยคำไม่สำรวมของพี่ใหญ่มากๆ

“จะเป็นไปได้อย่างไรที่จู่ๆ พี่ใหญ่ก็กลายเป็นคนหยาบกร้านได้ถึงเพียงนี้ หรือว่านางจะป่วยไข้เช่นเดียวกับเขา?” หยางหมิงได้แต่เก็บอากัปกริยาของพี่ใหญ่ที่แปลกประหลาดไว้ในใจ คงต้องสอบถามหยางเซิงให้ละเอียดว่าพี่ใหญ่เปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนไหน

หรือนางจะเปลี่ยนไป...ตั้งแต่ตอนแรกที่นางกลับมาดูไข้เขา?

สายตากังขา หวาดระแวง และเกรงกลัวต่างๆ จากน้องชายทั้งสองคน ทำให้กุ่มี่เอนเพลอหัวเราะก่อนจะออกปากว่านางไม่ล้อเล่นแล้วก็ได้ จากนั้นจึงยอมถอยให้หยางเซิงเข้าไปทำงานแทน

เมื่อหยางหมิงสบายใจได้แล้ว เขาก็คลายหัวคิ้วที่กดลึกลงทันที ก่อนจะสร้างทำเป็นไม่สนใจนางอีกครั้ง

เมื่อลืมตาขึ้นมาในโลกใบใหม่
กุ่มี่เอิน ก็ทะลุมิติมาอยู่ในร่างเด็กหญิงวัยสิบขวบ
ก็ต้องสวมบทบาทเป็นพี่ใหญ่เพื่อหาเลี้ยงปากท้องของน้องๆ ที่แสนน่ารักอีกสี่คน
ด้วยการจัดจุกกะความรู้ที่มีทั้งหมดมาใช้เพื่ออนาคตของครอบครัวนี้

แต่ใครจะรู้ว่าครอบครัวที่ดูจะธรรมดาสามัญนี้
กลับมีชะตากรรมบางอย่างที่หลายคนกำลังจับตามดูและเฝ้ารอคอย
เหตุใดจึงเป็นสกุล 'กุ่มี่' เหตุใดจึงต้องเป็น 'เธอ'

จุดเริ่มต้นของยุคกุ่มี่ที่ได้บิบบิ้นครอบครัวนี้ไปสู่หนทางที่แปลกประหลาด
ซึ่งแม้แต่ตัวเธอในอนาคตก็คงไม่เคยคาดคิด
ว่าเธอจะเป็น 'ต้าเจียผู้ยิ่งใหญ่'
เพียงเพราะเธอเอาแต่เลี้ยงบรรดาน้องๆ ที่ไม่ธรรมดา!

ทดลองอ่าน

24

สาระ คุนถ สุรัง

สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3276-1

9 786160 032761

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 330 บาท